

பகவத்கீதை வெண்பா.

வாதிகேஸரி

ஸ்ரீ அழகியமணவாள ஜீயர்

அருளிச்செய்தது.

இரண்டாவது ஷட்கம்.

ஸ்ரீரங்கம்:

ஸ்ரீ வான் விலாஸ் பிரஸ்.

1907.

Copyright Registered.

அத்யாயம் 7.

விஜ்ஞானயோகம்.

முன்னுறு கல்புணர்வின் முற்றுக் கருமத்தாற்
மன்னு ருபிருணர்வு தானுரைத்தப்—பின்னார்வத்
தேறு மனத்தா லிறைவன்பா லன்புசெயல்
கூறு கவொறுக் கூர்ந்த.

ஆங்குமுத வேழமோத் தன்புக் கிலக்காரு
மோங்குமிறை மாபத் தொழிக்குமப்—பாங்கிற்
சாண கெழியடைத்தார் தம்போத ஞானி
மாணுபர்வு சொல்லு மமைத்த.

என்னமரு நெஞ்சனாய் யோகத் தியல்வுற்றே
நின்னமரு மென்பற்றாய் நின்றகீ—முன்னினையு
முண்மயக்கற் றென்றெழுழியா தென்னையுணர்வண்ணந்
திண்மையுதக் கேள்பார்த்தா தீர்ந்த.

மிகக் கடுமையான கெடத் தணர்வுடனே
யொக்க வுளக்கொன் றெழியாகத்—சிக்கெனவே
யான்பகர்வன் யாதறித்தான் மேலென் நின்றுநிலத்
தான்படுக நிமிர்ந்து காற்ற்து.

மாளிகைப் பல்லா பிரத்தொருவன் மன்னுவகர்
தானியங்கா னுக்கவர்க டக்களினு—மேனிகழ்ச்சே
யென்றா னுருதநிலா னென்கென மாக்கொருவன்
தன்னையறி கானரிது தான்.

மன்னும் புனலும் உளொரியும் காபுவுடன்
விண்ணு மனஞ்சேர் விபன்புனலுள்—திண்ணமரு
மானுமாக காருமாய் உத்தமனை யெட்டிடைவ
தானவசித் தென்னகரு மாம்.

மத்தமனில் வேருகி மன்னுயிராய் மேவாகி
யுத்தததா னென்ற னுருவாக—மத்தமதத்
தாங்கு சகத்திதனைத் தானமைத்து சித்குமே
யோக்கித் தழைபுயத்தா யுன்னு.

இத்த விண்ணு முதலாக வெப்பொருளும்
வந்த பரிசுணர்ச்சி மன்னகென—யத்தமனை
தானதனு வெவ்வாச் சகத்தின் பிறப்பிதப்பு
கானெனவே கானி யவந்து.

என்னிலே ருசியித் திகைக்கார் பொருளுதென்
தன்னிலைத் திகை யுயர்விசயா—மன்னியதும்
மாமணிபோற்கொப்புண்டுகத்தெயென்பால்தெவ்வாஞ்
செமமுற நீற்குஞ் செறித்த. 7

எவ்வாறா னுதலினு வப்பி வினிமையுநான்
சொவ்வார் மதியிலிச் சோதியுநான்—எவ்வார்க
னோங்காரம் வேதத் தயர்விண் மிசைச்சத்தம்
பாங்குநா ரிற்பொன ருடம். 8

இப்புவிதற் கந்த மெரிவிலொளி யெப்பொருட்கும்
கைப்படுவீர் சத்தைக் கருதங்கா—வொப்பிவா
கற்றகத்தேவர் மாட்டு கவஞ்சிறந்த கற்றகனான்
பற்றவர்கள் கோளரிடையார். 9

எப்பொருட்கும் வித்தா சிலைசின்ற வெண்ணிலை
யப்புருடர் புத்தியுநா னுகின்றே—வெப்பில்
பிறொளியை மாய்க்குயப் பேரொளிகா னுடன்
செறிதிண்டோட் பார்த்தா தெளி. 10

கண்ணமரிஞூர் திண்ணையுநான் நீதிவாத் தேசபெறும்
நண்ணையறுக்காமா கம்மொழிந்த—உண்மை
பரஞ்செறியுங் காமகா னுடவர்க னேதே
நிறத்தெலா காளுத் தெளி. 11

இன்ன குணமுன்றி வேய்ந்த பொருளைத்து
மன்னையென்றன்மையிஞவ்வாய்ந்ததென—வுன்னுக
யாக்கவைபென் பாலே யமைத்திடினும் யானவற்றி
னீக்கஹ ந்தப் பனிகழ்த்த. 12

முக்குணஞ்சே ரிப்பொருளான் மோகித்த விக்வுலக
மக்குணக்க டம்மி வதிமேலாய்—மெய்க்குணக்க
ளொன்றதனி லோர்குறையா தோங்கிறையா
னின்றறிய மாட்டாத ரேர். [மென்னைத்தா 13

இந்தக் குணமியா மென்றதென் மாயைதன்
சந்தத்தி னிற்கடக்குஞ் சார்க்கரிதாற்—சிக்தையுட
னென்னையடைத் தேயியல்கா னிம்மா யையைக்கடக்க
முன்னையமர் தற்றான் முயன்ற. 14

மூடர் காதமர்கண் முன்மாயை யாலறிலின்
பாடழிந்தா ராகாமாம் பாகஞ்சேர்—கேடார்ந்த
தீவினையார் கால்பொனைச் சேருங் கதியதனின்
மேலியுற காவல்வர் மிக்கு. 15

[யான்பொருளைத்
மாடிழந்தான் மன்னுயிரை கேண்ணெர்யோன்
தேடியிருப் பான்ஞானஞ் சேர்வுற்றான்—பீடமரு
கவ்வினையார் கால்கரிவ ரென்பா னலம்புனையுந்
தொக்கினையாற் சேர்வர் துண்க்த. 16

ஆங்கதனின் ஞானி யதிக னவனென்றும்
பாங்கிலெனைச் சேர்ந்தேக பத்தியனாய்—கீங்கலுரு
தென்னையவன் செப்பாத வேய்ந்துகக்கும் யானுமவன்
நன்னையுக் தேயிருப்பன் சார்ந்து. 17

உற்றிவர்க ளெல்லா முதாரரே ஞானியெனு
உற்றிவனென் தன்னுயிரா வாய்த்தறிவ—னற்றமற
வென்று மவனென்னை யேலும் பாகதியா
நின்றுணர்வு செய்யு நிகழ்ந்து. 18

புண்ணியமார் பல்பிறவி பூண்டியன்றே னந்தத்து
புண்ணியுணர் வென்னை நயந்தடையு—மெண்ணியுயி
ரெல்லாமும் வாசதேவ னேதா னெனவுணர்ந்த
எல்லான் மிகவரிய னுட்டு. 19

பாமங்க ளான வவற்றாற் கருத்தழிந்தார்
சேமமுற வேமற்றைத் தேவதைக—னாமங்கள்
பற்றிய தங்களுடன் பண்டைத்தம் வாசனையா
பற்றியல்வ ரன்பா லுகந்து. 20

இங்கெ னுருவா மிமையோரை யாரையா
ங்கருத்தி வர்ச்சிப்பா னிச்சிப்பார்—சங்கையற
பானவருக் காங்கவர்பா னன்றிருப்பன் ஞன்சலியா
பானவகை செய்வ னமர்ந்து. 21

அத்த விருப்பத் துடனே யகரையவர்
தத்த மலதிதைஞ்சிச் சார்வுறவர்—சிந்தையுட
னென்பாற் செய்ப்பட்டே யிக்கவாற் காமமவை
தம்பா வகாடைவர் தாம்.

22

அற்ப மதியான வகர்க்கங் கமைபவந்தா
னிற்பநில தாக சிகழுமே—அற்பமார்
யின்சேர்த்தா ய்க்கவரைப் பெற்றா டவரெனையே
யின்சேர்த்தா ரும்பெறுவ ரிங்கு.

23

ஒன்றோர் குறையற் றயர்ந்தயர்ந்த வென்றன்மை
நின்றோ ரறியா நிகழ்த்தென்னை—யின்றோர்பால்
வந்தியல்வான் முன்றெரியா னென்றே மதித்துயிர்
புந்தியிலா ரோர்த்தார் புணர்ந்த.

[போற் 24

என்பிதவி யோகமெனு மிம்மையை யான்மறைத்தே
யன்பிலர்கங் யார்க்கு மறிவரியேன்—என்பதனா
வென்னை யியல்பிதப்பற் றேதங் குறையிலனா
வன்னஹ கோரா தவரு.

25

என்றறிவ னுனே காடோறும் பூதங்கள்
சென்ற நிகழ்த்தவருஞ்செம்பொருள்க—னின்றிகற்ற
வொன்ற மெனையுணா மாட்டா துளதன்றே
குன்றயர்ந்த தோளாய் குறி.

26

முன்னியது மிச்சை முனிவான் முயன்றெழுந்த
பின்னிருமை கொண்ட பெருந்துயர—விச்சிவத்துப்
பூதக்க எல்லாம் புணர்பொழுதே யெய்தமே
யேதக்க ளாமோக மிகு.

27

புண்ணியஞ் செப்புருடர் யார்க்கும் புணர்பாக
கண்ணியிருந் தான்முடிவை கன்னுகத்—திண்ணியராய்
நின்றவர்க ளவ்விருமை நிற்கும்பே நென்னையே
யொன்ற வுகத்தடைக குத்து.

28

மூப்பிறப்புத் தீர முயன்றென்னை வத்தடைக
ராப்புறமத் தப்பிரம மாங்கறிகர்—கோப்புடைய
கெவ்வத்தி யாத்துமத்து மெல்லாக் கருமத்தஞ்
செவ்வை தெரிவுறுவர் சேர்த்து.

29

அதிபூத மற்றிக் கதிதெய்வ மெல்லா
மதிமெச்சக் தாமா வறித்தோர்—கதிபெற்றப்
போம்பொழுது மென்னையே போராத செஞ்சரா
யாம்பொருளாக் காண்ப ரமர்த்து.

30

இததவா வேழமோத் தெய்வை பொருளாத
யெய்ததவையான் ஞானி விப்பபுடனே—சத்தமெனச்
சொன்ன வையே தளவெற வாரம்ப்தே
வின்ன வையெழுந்த திக்கு.

அத்யாயம் 8.

அப்யாஸயோகம்.

போக ஓயிரன்மை புகள்கோளப்பெறுதற்
காக ஓயங்கார்க்க கறிவா—வேகிறத்
தெய்வ னருங்கிறை மெட்டாமோத் திற்பொருள்கள்
செய்வ வகையுனர்களுஞ் சேர்ந்த.

ஏது பிரமமதா மேதத்தி யாத்தமமா
மேது கருமமா மிக்கிறைவா—வேதா
மதியூத மேதா மதிதெய்வ மேதா
மதியெச்ச மெய்வளிய லாம்.

எவ்வகையா லிவ்வுடல்விட் டேருங்கா னன்னெஞ்சின்
மெய்வகையா னின்னினைக்க மேவுதியென்—றிவ்வகை
பார்த்தனவன் கேட்டபடிக்கேற்க வாங்கடைவே[யாற்
வார்த்தையருள் செய்தான்மைம் மால்.

அக்கர மப்பிரம மாமத்தி யாத்துமமாந்
தொக்க வசித்தின் ரெடர்தன்மை—மிக்க
சுருமமாவ் கண்டதொழில் காரண மான
வருமங் குயிருணர்வார் மாட்டு.

3

அதிபூதம் பூத பரிஹ்ம மாகு
மதிதெய்வந் துய்க்கு மவனாகு—மதியெச்ச
மாங்குயிருண் ணின்றே யாராத் தியனாகி
யோங்கிறையா நானென் றுணர்.

4

அந்தக்கா லத்திலு மாங்கென்னை யேரினைத்திங்
கிந்த வுடலினைவிட் டேருமவன்—சிந்தைநீகழ்
என்றன்மை தானெய்து மீங்கிதனிற் சங்கைசேர்
தன்றன்மை யொன்றில்லை தான்.

5

தானெந்த வெந்தப் பொருளுன்னித் தன்முடிவி
லுன்வந்த வாக்கை யொழித்தேருந்—தானந்த
வந்தவது தன்னையே யாங்கணையு மெக்காலுஞ்
சிந்தையது செய்தலினுற் சேர்த்து.

6

ஆதலா வெக்காலு மங்கனெனை நின்றறினை
தீதறுசீர் வெஞ்சமத்தைச் செய்குதிநீ—காதலா
வென்பான் மனம்புத்தி யேயந்தா னெனையடையுந்
தன்பாலோர் சங்கையறச் சார்த்து.

7

எஞ்சாத சிவத் தியோகஞ் செறித்தியறு
 செஞ்சாவ்கே ரென்றை திரையாதே—தஞ்சாத
 தன்னினாவாத் செவ்வத் தருபாம பூகுடனா
 மென்னியவ்வே வந்தடையு மிக்கு.

எண்மதியன் ரெவ்வையா வெவ்வா நீயமிப்பா
 னுண்மைப் பொருளுக்கு தன்னியான்—நின்மை
 யுலகளிப்பா னுன்னியா னேன்கிரவி வண்ணன்
 விவருமத்தத் துப்பாண மிக்கு.

இத்த ஷடவினைவிட் டேருங்காத் ருன்சவியாச்
 சிந்தையுற பத்தி திகழ்யோக—முத்தற்றே
 வாயுவினைத் தன்புருவ மத்தியத்தில் வைத்துணர்வான்
 சேயுயரு மப்பாணச் சேர்த்து.

10

தக்கிரமா யாதொன்றை வாய்த்தமறை யோருரைப்பர்
 செக்ககை வாய்வாதைச் சென்றடைவர்—மிக்கதுற
 வேய்த்தியை சிச்சித்தார் வாதையுளக் குச்சருக்க
 வாய்த்துரைப்ப னப்பதத்தை மற்ற.

11

பொறிவாச வெவ்வா மடைத்தகவாய்ப் புத்தி
 நெறியாக்கி மீது சிறுத்திச்—செறியோக
 னேன்காரஞ் செப்பியெனை யுன்னி யுடலொழித்துப்
 போங்காத் பாமகதி போம்.

12

செல்வமுயி ரின்பத்தச் செல்லாத நெஞ்சனாய்
 சல்விரகாவென்னினைத்தநாடோறுத்—தொல்கையா
 வென்றுமெனைக் கூடு மியோகிக்குப் பார்த்தனே
 நன்று பெறவெளிய னான்.

13

என்னை யடைந்ததறி நெஞ்சாத் தயர்விறைக்கு
 மின்னை நிகர்பிறப்பு மேவலுறார்—அன்ன
 பெருமனத்த ராய்ப்பிறங்கும் பேரின்ப மன்னுந்
 திருமனத்த ரானார் சிறந்த.

14

வேதா வுலகனவு மீண்டு வருமுலகென்
 ரோதாநின் றுர்க னுணர்வுடையோர்—போதார்ந்த
 தாராருங் கெனந்தேயா வென்னடைந்தார் தாமீண்டு
 வாரார் மறுபிறப்பின் வாய்.

15

ஆயிர மேலுகக்க னாக்யனுக் கோர்பகலா
 மாயிர மாயிரவு மற்றதுவென்—ரோயும்
 பகலிரவு தானறியும் பண்புண்டயா நின்னை
 நிகரறிவு தாஞ்செய்வர் நின்று.

16

தோன்ற வயனுடம்பிற் ரோன்றும் பொருளெல்லா
 மேன்றும் பகலி னிடையுதிக்கு—மானுரந்தம்
 காகு மவையெல்லா மவ்வுருவுள் னேயடங்கிப்
 போகு மிரவாகும் போது.

17

தொக்கமளிப் பூதமெனார் தோன்றித்தோன் தித்தொ
 மிக்கவச மாயிரவில் விபுமே—தக்கபகவ் [17
 னன்றவருங் காவத் தினைபுண்டா மென்பதன
 வொன்றரின தன்னையுரு துத்த. 18

எவ்வாப் பொருளு மிததியினக் கூடியே
 சிவ்வாத காவத்து நிற்குமதாய்ச்—சொவ்வார்த்த
 வக்காமாய் சிந்தபொரு ளாக்கசித்தின் மேலாகி
 மிக்கபெரு நன்னமையதாம் கேறு. 19

தன்னோர்கொ ளக்காமா துலுனைக்கு மப்பொருளை
 பென்றோர் பாமகதி பென்றனைப்பர்—கண்ணியத
 மீளா பொனக்கதுதான் மேலா பொளிசிதத் த
 மாளா விருப்பிடமா மத்த. 20

தன்னகத்துப் பூதங்க ளெவ்வார் தகவிருத்தி
 வன்னகத்திற் றுன்பாத்தே பாங்கமைத்து—மண்ணியசீர்
 அத்தப் பாம்புருட னன்பா வனன்னியமாஞ்
 சித்தைக் குறவெளிபன் சேர்த்த. 21

வாதுவழி சென்றுக்கால் யோகிடர்கண் மீனார்கள்
 வாதுசென்றுங் கான்மீன்க ரிக்குவகின்—மீதமைத்த
 வவ்வழிக டாயிராண்டி மாங்குணக்குச் சொல்லுகே
 னிவ்வழியிற் கேளா மித. 22

தங்கிபகன் முற்பக்க மாங்கு கடவயனந்
தங்கிமிசை யேகியே தாமணைவர்—சங்கையற்
மன்னும் பிரமத்தை வாய்ந்ததனைத் தம்முணர்வா
லுன்னு மனத்தவர்க ளுற்ற.

23

தாமநிபப் பிற்பக்கஞ் சோராமற் றென்னயன
மாமதன்மேற் சந்திரனை யாக்கணைந்த—போமவன்ரு
னவ்வினையிற் சேர்பயனா நாடணைந்து மீளுமே
மவ்வினையிற் சார்பால் மறிந்து.

24

வெளிதகரி தாயிருமை மேவ்யுல கேய்ந்த
வளியநெறி யாகவவற்றி லொன்றும்—நெளிகமரு
மீளாப் பதமணையு மிக்கதனான் மீண்டெருங்
கோளாறு தாணணையுங் கூர்ந்து.

25

இவ்வழிக டானறிந்த யோகியகன் பார்த்தனே
யெவ்வழியு் மோகத் திடையணையா—னவ்வழியாற்
கால மனைத்திலுரீ காதலால் யோகத்தை
யேல முயல்கண்டா யிங்கு.

26

வேதத்தில் வேவ்வியினின் மெய்த்தகத்திற் றுனத்தி
லோதப் பயனதனை யுற்றெழுந்த—மீதுபோய்
இந்த வறியமரும் யோகிதான் மேன்முதலா
மந்த நிலமடையு மங்கு.

27

இவ்வாறு மாய கொடுந்தீதை வெட்டாமோத்
தக்கா தருளி மாயப்பொருள்கள்—செவ்வாறு
ஞானத் தயர்ந்த வெகுநிறந்த கெடும்பேர்
மாயம் படமுடிந்த வாய்த்து.

அத்யாயம் 9.

ராஜலித்யா ராஜகுஹ்யயோகம்.

உன்னப் பம்பாட னென்றீர் மருமர்த்தி
மன்னப் பவ்ஞான வாகிதான்—தன்னமர்த்த
நின்றபலும் பத்தி நிகழ்த்தனாத்த நத்தேத
யொன்றியே லொன்பதா மோத்த.

இந்த மறைப்பொருளை யென்பாற் பொருமையிலாச்
சிற்தை திகழுனக்குச் செப்புகே—னெந்த
வறியை யறிவகைசேர்ந் தவ்வறிவு தப்பாச்
செறிவில் வினைவடுதி தீர்ந்து.

1

இதிராச வித்தை விதிராச சூய்ய
மிதியாம் பவித்திர மிதாரு—மெதிர்காணு
மாட்சிதருந் தன்மத்து மன்னுஞ் சகத்தியலு
மேட்சிதரும் வீயா திது.

2

இத்தருமர் தன்னை யியங்கான் விரும்பாத
யத்தாவ னென்னை மருமாதே—யத்த
முடிவியற்று மிப்புகத்த முருமவர் முன்வர்
படிமதிக்கும் வில்லாய் பதை.

3

நானிப் புலகெல்லா நான்பார்த்தம் குட்கார்து
தானியறு மேனியளய்த் தான்தரிப்ப—ஒன்மையா
வென்னுந் தரித்திருக்கு மெப்பூ தமுமவற்றின்
மன்னுத நானிருப்பன் மற்ற.

4

அத்தன்மை யாற்பூதத் தாங்கெனக்கோர் தொத்தில்லை
யித்தன்மை பென்றாக்கோர் யோகக்காண்-மெய்த்தன்
மீகதினைத் தாங்கியிதில் கேறுகின்றே வென்னினைவா
வாககதினைத் தானளிப்ப னுர்த்த.

5

காயுவிசம் புற்றொழுந்த மன்னுமுல கெவ்விடத்தும்
போயுலகத் தன்மையது போலகே—யேயுமுல
கென்னிடையி வெல்லா மினிதிருக்கு மென்பதனை
நன்னிடையே சால நீனை.

6

முன்னசித்தா மென்னுருவின் முற்றுமிப் பூதங்க
டன்னசிப்பா னுழிச் சமைவிறு—மன்னவற்றை
யாதிகா வத்தே யடையப் படைத்திகென்
நீதியான் குனே விரித்த.

7

9] ராஜலித்யா ராஜகுஹ்யயோகம். 17

என்றன் பிரதிருதி யேய்த்தோ னிக்கிவற்றை
முன்றன்மை யாற்பின்னு முண்டசீப்பன்-தன் தன்மை
சேர்வசமொன் தன்றிச் சிறந்த வசத்திலவை
யார்வகையே பூதமுமக் காம். 8

அந்தக் கருமங்க ளாங்கவற்றிற் றெத்தற்ற
சந்தத் தெனைமுயலான் தன்படிபோ—லித்தப்
பெருந்தகைமை யாலிருக்கும் பெற்றியில னுக்கு
வருந்தவிதை யும்பினியா வாய்து. 9

என்னோக்கம் பெற்றங் கசித்தச் சராசரத்தை
முன்னோக்கி நீன்று முயன்றபெறு—மன்னோக்கா
மேதுவினாற் கொளத்தேயா வெவ்வுலகுத் தன்கரும
மீது வளர்தருமே மிக்கு. 10

எந்தவுல குக்கு மிறையாகு மென்பெருமை
சந்தமதி னின்றுணர்வு சாராதார்—மத்தராய்
மானிடமா மிவ்வுடலில் வந்துதித்த வென்னையது
தானிடமா நீன்றிகழ்வர் தாம். 11

பழுதான வாசை பழுதான கன்மம்
பழுதான ஞானம் படைத்தார்—பழுதான
நெஞ்சினராய் மோகமுறு நேசர ராக்கதமாம்
வஞ்சத் தகப்படுவர் வந்து. 12

மிக்கமனத் தாருவகில் வியா முதவாகி
 யொக்கமனத் துன்னிகே ரென்றறியாத்—தக்கமனத்
 தான்றகொன் னைப்பன்வ ராக்கெர்க டிவ்வியமா
 யேன்றவியல் பெற்றியவ்கா ரிங்கு. 13

எக்காளு மென்னைத் துதித்தே யியற்றியுடன்
 மெய்க்கா மனத்தான் மிகப்பன்க்து—தன்னூர்த் த
 பத்தியுட னென்னைப் பயிலுறுகார் தாமென்றுஞ்
 சித்தியினைச் சேர்த்தார் செறித்த. 14

யேறுகிவர் ஞானமெனும் வேன்வியான் மெய்த்தன்மை
 தேறியெனை யேமருவிச் சேவிப்பர்—கறுபடும்
 பங்கையா வெங்கும் பார்த்தகெனை யேகமா
 நங்கையா கென்னை நயத்த. 15

நான்சிருத நான்கென்வி நான்ககைத் நான்மருத்த
 நான்சருத மந்திரசெய் நான்ருனை—நான்கனது
 மந்தி யதுவு மதிர்சிற்றத்த வோமமுமாய்
 தக்கியது மைவென்ன தான். 16

இத்தவல குக்குரா னேலும் பிதாவாகன்
 பத்தக்கழ் மாதா பயிவ்விதாதா—முந்தையுமாம்
 பாட்டனறி தன்மை பவித்திரகல் லோங்கார
 மீட்டமுறும் கேதங்கள் யான். 17

பற்றாய்ப்பரிப்பவனாய்ப்பாக்கிறையாய்ப்பார்ப்பவனாய்
மற்றாக் கிருப்பிடமாய் உன்சொனாய்—உற்றனாய்
தோற்றமுடி வுக்கிடமாய்ச் சூழ்த்தியாய் வீயாத
வேற்றமுடை வித்தாடேன் யான்.

18

தாவமது செய்வேனான் பார்த்தா தடுத்தமழை
மேவது தன்னை விடுவேனான்—சாவவிடாத்
தென்னமுது நானே செறுங்கூற் றமுநானே
யுள்ளதில தானதநா னுற்று.

19

இத்தவெனை வேதத் தியல்கின்று செச்சத்தால்
கத்திரைஞ்சித் தம்வினைபோய் வானிரப்ப—சத்தவகர்
சென்றமார் நாடனைத்து தேவர்தம் போகத்தை
நின்றமார்த்து தய்ப்பார் கிழங்கு.

20

பொன்னகரில் வாழ்வெய்திப் புண்ணியத்தீந்நன்குறை
பன்னின வரிவ்வுலகிற்பாடழிந்தே-பின்னடைவார்[யைப்
சாக்குமறைத் தன்மைக் கதியடைந்தார் காமத்தாற்
போக்குவாத் தேபெறுவர் பூண்டு.

21

வேறின்றி யென்னையெவர் மெய்க்நினைத்த சேவப்பார்
பெருன்றி யென்றும் பிரியாதே—தேறுமவர்
தம்பேரூம் யோக மிதபிரியாச் சேமநான்
வன்பேரூச் செய்வன் மகிழ்க்து.

22

மற்றான தெய்வத்தை மன்னி விரும்புற்றுப்
பற்று மெனவினதஞ்சம் பண்பினரு—முற்றான
மென்றாயே யேத்தினதஞ்சி யெல்லாயே தாத்தவிதி
தன்றாயே யெய்த்துணர்ந்தார தாம்.

23

ஆங்கணத்து கேள்விக்கு மாராத் தியனானே
பாங்கதனி னானே பலங்கொடுப்பே—னீங்கென்னை
விவ்வா தறியா ரிதனாலத் தத்தவத்தின்
அவ்வா ளுருவார்சார் வற்று.

24

தேவர் தமையினந்தார் சென்றடைவ ராங்ககரை
வாகர் பிதுக்கன்பா வாக்கணந்தார்—மேவுகரப்
பூதத்தை யாங்கணந்தார் பொன்றாது சேர்வரெனைப்
பாதந் திணந்தாரென் பாவ்.

25

பத்திரமும் பூவும் பதமும் புனலுமெனக்
கொத்தியலும் பத்தி புடனுதவ்—சுத்திய
துமனத்தான் தத்தனைத் துய்ப்பனை உனப்பத்தி
வாமனத்த தென்றாடினார்ந்து.

26

செய்யுமது முண்பதவுஞ் செத்தியி லோமத்தாற்
பெய்யுமதற் தானமெனைப் பேசுமது—மெய்யுணர்வா
லுத்த தவமுமனை யென்பா லுடனிருத்தி
மத்ததனிற் றெத்தைநீ மாற்று.

27

இத்தத் துறவுசேர் யோகத்தை யெய்தியதே
முன்னைச் சபாசபமாய் மூன்வினையின்—பந்த
மதப்பெறுதி யாதவினா வான்குவி டெய்தி
புதப்பெறுதி யென்னை யுகத்து.

28

பாடிர்க்கு மொப்பனா னென்றனக்கி யாரிடத்த
மேவுகெறுப் போருகப்பு மிக்கிலை—யாவனெனை
மன்பதனா லேயடைவா ராங்கவென் பாலவர்பா
மீன்பதனா லேயிருப்பன் யான்.

29

நிகவுத் தராசார மேவிலும்வே றுன்னுத்
தகவின்றி யென்றனைச் சார்வா—னிசுழ்வின்றி
மாவறிய னென்றே மதிக்கப் படுமவன்றான்
மேவறிவின் றன்மையான் மிக்கு.

30

மல்லையவன்றருமத் துற்ற வொருவனா
மல்லையினைச் சாந்தினை மன்னுமே-யெல்லையில்கீர்க்
கெனத்தேயா வாங்கினைக் கட்டறினீ யென்பத்தன்
போத்தே கசியான் புறத்து.

31

மாதத்தெனைப் பற்றினாற் பாவம் பயில்பிறவிச்
சார்த்தபெண் வைச்சியருஞ் சூத்திரரும்—பேர்த்து
நீனையடையார் விடெய்தி மேற்கதியா மீன்பந்
நீனையடைவர் சென்று தழைத்து.

32

ஆளுத புண்ணியத்த ஈன்பாடி மந்தனர்கள்
 ஞான நிகழ்ச்சி எண்ணெய்த—நானுமால்
 யாழ்ப்பித்த தன்முனைக மன்னியே யென்னையடைந்
 தாழ்ப்பித்த தன்மைமயி யாங்கு.

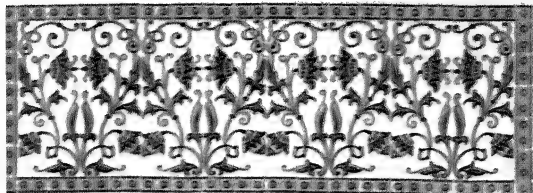
33

[நோகணங்
 என்னவஞ்செய் தென்மனஞ யென்னையிறைஞ் சென்
 தென்னவஞ்செய்த தன்னையெழில் யோகத்தின்—மன்
 தென்பற்றே கீபவஞ் செய்க்கே யென்னையே[னகமைத்
 வன்பற்றாய் உத்தடைதி காங்க்த.

34

கன்னியை நோக ஈனவொன்ப தாயோத்தப்
 யுன்னியுரை கெய்த யுகியொருந்—கின்னே
 கீதையும்கீதி ஞானிக டேற்றியுங் பத்தி
 ஞானதரிசிகை காங்க்தோ முடிந்த.

அத்யாயம் 10.

விபூதியோகம்.

அன்ன துவகி விரத்தார னுபகிந்த
வண்ணம் விரித்தகாந்த வஸ்தையிவாத்—நின்னயார்
கன்புறவே போகக் கருக்கேத பத்தாமோத
நின்புறவே போத மெடுத்த.

முன்னமுகம் தென்னை முகஞ்செய்து கேட்டவுனக்
கின்னமுமென் மேன்மை வியம்புவன்கேள்—உன்னதிதம்
வேண்டியுரைசெய்யுமென்றன் மிக்கவுரை வெல்புயத்தா
யின்டியன்று கேண்மைபலற் திக்கு. 1

ஏய்தென் பெருமை யிமையோ ரெழின்முனிவ
ராய்த் தம் கிதையு மகாநியார்—வாய்த் தியனுஞ்
சாதிசேர் பூதக்க ளுக்குத் தவத்தோர்க்கு
மாதிகான் யார்க்கு மமைத்து. 2

ஆதி யினனா லவனா யெனா யுலகின்
 வீதநிய யினனா யெனா யறிவோன்—/ நின்
 உதிகலங்க உத்தமன் னாடீடரித பாவக்
 உதிகலம்பென் னாகவழித்தான் காண்.

3

புத்தி யறிவு உயர்கதறதம் பூன்பொறைதான்
 உத்திய உயம்புலன்கள் சார்ந்தடக்க—உத்தியப்பிற்
 சார்ந்திகள் தக்கத் தருமுன்னக யின்மயபய
 யெத்தினனின் னானம் யினம்.

4

சொன்னாமை யொப்புசப்பு சூன்சூத் தகத்தானஞ்
 சொன்னார் புதம்பழியாக் தொன்பொருக்க—சொல்லா
 சொன்னுலெ வெவ்வுயிர்க்கு மேய்க்த பங்கமைபா[த்தா
 முன்னுலெ னாதிபறு சூன்சி.

5

முன்னேழ் முனிகள் முகஞ்சோர் மனுநாங்க
 முன்னேய் நினைவா விவன்வறுக—ரின்னேதம் [சூன்
 னானசாய்த் தோன்றியிந்த மன்னுலகி வெவ்வுயிர்க்
 தானகையில் மேய்யனிப்பர் தக்கு.

6

இந்த விபூதினவயம் யோசந் னையுமெனென்
 சந்த யெனவறியுந் தத்தவயா—யிந்தவகன்
 சாதனம் பத்தியுடன் கம்பியா மற்கூடு
 காதலிலோர் சங்கையிலுமே யாங்கு.

7

எதக்குத் தோற்றகா னென்னு னடப்பதிதென்
 தைத யறித்தே யெனையடைவர்—மீதுற்ற
 ஞானியரா யென்பா னவஞ்சேர் மனத்துடனே
 தானியல்வ ரானவர்க டாம்.

8

என்னிலைய சிந்தையா மென்பா னுயிரினர்
 தன்னிலையிற் றம்மிற்றஞ் சார்வுணர்த்திப்—பின்னிய
 சொல்லியெனையென யென்றஞ் சசிப்பர் மிகவுசப்பர் [வாத்
 எல்லிபக லொன்றின்றி யேய்த்து.

9

என்றுமெனக் கூடு மியல்வினா யென்னுகத்து
 நின்றமிகச் சேவித்து நேர்படுவார்க்—கொன்றியசீர்ப்
 பத்தியோ கத்திற் பயின்றே யெனையடையும்
 புத்தியோ கக்கொடுப்பன் பூண்டு.

10

ஆங்கவர்க்கே சால வனுசம்பை மேலியே
 யோங்கிவளர் ஞான கொளிலிளக்காத்—பாங்காக
 நெஞ்சுகத்தே நின்றனா னேரோ மதிமயக்கும்
 வஞ்சவிருண் மாய்ப்பன் மகிழ்த்து.

11

மாய னிசைத்த வளர்பெருமை கேட்டதின்னே
 யாய விசைய னதவிரும்பி—யேயவன்பான்
 மிக்க பெருமை விரித்தறிய வேண்டியே
 தக்க பரிசுரைத்தான் ஞன்.

12

பாமம் பிரமம் பரமாத்ம தாமம்
பாமம் பரிதிரி தானம்—நிரயான
கான்பிரமஞ் சூருடனும் கன்னுமுதற் தேவனும்த்
தான்பிரமா தாங்கியுவுந் தான்.

13

என்றுமறை துன்முனிவ ரெல்லா மினைக்கின்றார்
என்றியவர் காந்தன்ரு னக்கவித—என்றியுரை
தேவனுரு ரோர் விபாநனுமுன் தேர்ந்தெனக்குச்
கோவலர் டுப்பணித்தாய் உப்த்த.

14

என்றோர் கோக்கி யியம்பியருள் செந்தனமை
தன்னோரான் மெய்யாத் தகைநிலன்—முன்னையாம்
கானவர்க டானவர்கண் காயவனே நின்றோற்றம்
தானநியா செப்படியுந் தான்.

15

பூதங்கட் காநியாய்ப் பூதங்க ளுயகனும்
யிதேக தேகனும் யிக்குவகி—ஆதா
புருடோத்த மாகுன்னி ரியேகின் புத்தி
தெருடோத்த ஹத்திருத்தி தீர்த்த.

16

எந்த விபூதிகளா விக்குவகெல் கும்பார்தே
பந்தமுத கீத்தின்ற பண்பினாரி—யந்தவகை
நிவ்விபமா கச்சேர் விபூதிகளைத் தீர்த்தனைத்துஞ்
செவ்விடினே யென்கஞ்சு செப்பு.

17

எவ்வாறு யோகமெனக் குன்றை நினைந்துநினைத்
தவ்வாறு நானறிக னுதியா—யிவ்வாறு
மெய்கவையா கற்பொருளி லெக்குணமு மிக்கவுனைச்
செய்கழியாற் சித்திப்பன் சேர்ந்த. 18

உன்னுடைய யோகத் தியல்வும் விபூதியதம்
பன்னிவிரித் தீசா பகரினன்—நின்னியலஞ்
சொழுத கென்னஞ் செவியாற் பருகுமெனக்
காரவிர கில்லை யமைந்த. 19

இன்னே விசய னியம்ப விநையுரைத்தான்
மன்னே யுனக்கு மகிழ்ந்தனாக்கே—'மென்னேர்
பாப்பிற்கோ சொல்லையிலை பாரவி பூதி
நீரப்பிற் றாத்தனாகே னீ. 20

எப்பொருட்கு முன்னே யிருக்கின்ற வின்னுயிர்கா
னப்பொருளுக் காதிகடு வந்தமுநா—னிப்படியி
லெல்லாழு காணு யியன்ற பரிசிதனைச்
சொல்லாக் கேளாய் தொகுத்த. 21

ஆதித்தர் தம்மி லதிகளும் விட்டுநான்
சோதிப் பகலிரவிச் சோதிநான்—மீத
மருத்தவரின் மன்னு மரிசிகா னுனே
திருத்துமதி தாரணையிற் சேர்ந்த. 22

மேதக்க னிற்சைக மேதான் விண்ணகரில்
சாதன் சதங்கிருத காலுடன்—போதஞ்சை
செஞ்சாக னெப்பொறிக்கு சிந்தியலும் பூதக்கட்
செஞ்சா வறிவாயன் யான்.

2

மேலு முருத்திரசித் சங்கரனு வித்தேசன்
உரு மயக்கர் னெவையாக்கர்க்—காலுத
பாவாலுன் பண்பார் உச்சாலுக்குள் பங்கிரிக்குள்
மேலவுள் மேலுவுளான் விக்கு.

2

முத்தம்புரோகிதக்குள் முய்யும் பிரசற்பதிபென்
உத்த விசய புனமென்ன—மற்றத்தான்
செனாத திவையித் திக்கெத்தன் சாகாரான்
எனப் புனத்தடக்கட் கிக்கு.

21

யாமுனிவர் தம்பித் பிசுருளான் உன்சொற்கு
கோமென்று சொல்லுமோ ஈக்காரான்—சேமமுது
மெச்சக்க னிற்செயமா மெச்சமா கிற்பவற்ற
ஆச்சக் திகழிமகா னுற்ற.

26

கிரகிம் கெம்மாத்தக் தெய்வ முனிவர்களிற்
பொறிவ னாதனும் பேசினான்—சூரமருகம்
சந்திரகர்க் காலுனான் கண்ணார் கபிலமுனி
முந்தியலுஞ் சித்தர்க்கு முன்.

27

என்னைப் பரிசு ளிவற்றி லமுதுதித்த
முன்னைப் பரியாக முற்றுணர்ச்சி—யன்னவகை
யைரா வதமா உணிகளிற்றுக் காங்குரைர்க்
கேரார் தராதிபனா டென்.

28

உல்லா யுதங்களில் வச்சிரகான் உண்கோவி
லெல்லாரு சாக்கு வெழிழ்கோகான்—சொல்லாரு
முற்பத்திக் கந்தற் பனுரா னுயர்காள்
சற்பத்தில் வாசகிகள் ஞன்.

29

பன்முகத்து நாகத்துப் பண்பா னனத்தனன்
ஞென்முகத்தக் கோகருணன் ஞெயத்தார்க்—கின்மு
லான பிதுக்கட் கரியமா தண்டிப்பார்க் [கத்தி
கூன மறயமனா முற்று.

30

தைத்தியரிற் பொன்னன் புதல்கனன் தன்னியத்திற்
கோத்தியலுன் காலனாங் கூற்றுகனன்—பார்த்தியலுன்
கிங்கசான் சேர மிருசுத்திற் செல்பறவைக்
கங்கருடன் ஞனுரா னங்கு.

31

ஓடுமவை தம்மி னுயர்பவன ஞெண்படைச்சி
ரீடுடையார் தம்மி லிராமன்னா—வீடுகனர்
உண்புனன்மீன் தம்பின் மகாரான் யாறுகளில்
நண்புனல்சேர் சாண்னலியு கான்.

32

உண்டா மகத்துக் குதவாநி வந்தவி
 உண்டாயே பார்த்தாநான் காணிதான்—கொண்டாடு
 மேலான்ம வித்தைநான் வித்தைகளில் வாதநான்
 துணக்குந் தார்க்கியறித் துய்ய. 33

சந்தமா உத்தரங்கட சா மகாரான்
 தொத்தான் சொற்சேர்த்திச் சொல்லிடத்தி—வந்தமி
 காவலான் குணை கைசேர் சதுராகளும் [லாக்
 மேலவனுந் தாதான் மிக்கு. 34

கண்பாடு தெல்லாம் உயர்த்துண்ணும் உத்தமா
 னெண்பாக்கிளாமகத்துக் குத்பவான்—பெண்பாவில்
 சேர்த்திநிகு மாக்குக் கிளர்க்கிளவு மேதைபுடன்
 சேர்த்திநிகு நான் பொதநான் தேர். 35

சாமவ களித்பெரிய சாமரான் சந்தத்தத்
 சேமஞ்செய் சாயத் திரிநாந்—சூமஞ்சேர்
 மாசெத மார்கழிநான் வாய்ந்திருத கானவற்றன்
 மீதத் தினிவசத்தன் மிக்கு. 36

சனம்பயில்வார் குதவான் சாயாத தேசி
 னவம்பயில்வார் தேசதுவு காணை—கவஞ்செய்
 சயலுந் துணிவுநான் தம்மனத்துத் தின்மை
 வியலுமவர்க் காஞ்சதுவும் பான். 37

மன்னியசீர் யாத வரில்வச தேவனுன்
பன்னியசீர்ப் பாண்டவரி னீயுநான்—தன்னியில்
முன்னும் வியாதன் முனிவரினான் முற்கவிகட்
குன்னு கவியுசனா வுற்று

38

தாந்திமை செய்வாரைத் தண்டிப்பார் தண்டநான்
வேந்தமர்வெல் வாரகட்டு ணீதிகா—ஐயந்தமைத்த
மௌனநான் றுனே மறைப்பவற்றில் ஞானியர்த
ஞானநான் றுனே யெத்த.

39

எல்லாப் பொருளுக்கும் யாத முதல் வித்தாகு
மல்லாருந் தோள்கிசையா மற்றதுநா—எல்லாது
மிக்கிதாகே னென்னை யொழிந்திச் சராசரத்தி
வாங்குளதொன் றில்லை யது.

40

எற்குமென் றிவ்வியவி பூதிகளுக் கெல்லாதான்
பார்க்குமள வில்லை பார்தபனே—சீர்க்கவன
வுத்தேசத் துன்னி யுரைத்தேன் விபூதியித
மெய்த்தேசற் தேய்த விரிவு.

41

எது விபூதியுடைத் தேது திருவுடைய
தேது மிகவுயர்த்தி யேதுபொரு—ளேததுதான்
என்னுடைய தேசதனி லேகமேத சத்துளதா
வுன்னுடைய நெஞ்சா ளுணர்.

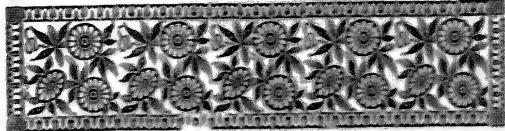
42

இத்தப் பவமா விவம்பியமெய்து ஞானத்தா
 னெந்தப் பயனு மிகவிவியா—மூன்றையென—
 சத்திலே சத்தாய்ச் சத்தனைத்தம் பற்றின
 னாத்திலே சிற்ப னாய்க்து.

43

குத்தியருள் ளாகக் குருதருளுந் தேவனை
 பத்தி னாத்தயர் பத்தானேந்—தொத்தினையி
 னெய்யொருளுந் தான மிகவித படிவித்த
 திப்பொருளாகத் தேருடித் திரு.

அத்யாயம் 11.

விசுவரூபதர்சனம்.

பார்த்தனுக்கு மாயனருள் றைதப் பறிஞென்று
மோத்திம் ஁வகெல்வா முடம்பதனி த்—கோத்தபடி
காட்மேத தன்னறிவு கண்டடைத நன்பத்தி
கட்மேதஞ் சொல்லுக் குறித்த.

மாயன் பெருமை வகைசேட் டகமகிழ்ந்து
தூய விசயனித் தொல்லுவக—மேயவகை
காணவிரூப் புற்ற கருத்தா வவனெஞ்சம்
பூணவுரை செய்தான் புகழ்த்து.

1

என்பா லீரக்கத்தா லீரு மறைப்பொருளா
நின்பா வறிவமா கீயுரைத்த—வின்பாருஞ்
சொல்லாவென் மோகந் துடக்கியுட னில்லாதே
யெல்லாம் கழிந்த தெனக்கு.

2

பூத மனவயிதத்து போதும் மனசுயன்பா
 வேத மறவிரிப்ப யான்செட்டென்—மீதறித்தேன்
 இங்கனவி துன்பெருமை யெதுமொழி யாமனன்
 செங்கமலக் கண்ணு தெளித்து. 3

சொன்ன உன்ன கிசரில் பாரீசா
 மாசொன்றா உன்ன மருலியதே—தேசொன்று
 மேலா மிதையுருமை மெய்க்காண விச்சிப்பன்
 மாலே புருடோத்த மா. 4

சன்னுலே காணலா மென்றிதையா வெண்ணுதிடுயன்
 மன்னு குணயோக மாயவனே—சென்றாக
 யோன்றியசெருன் கடிவையொன்றெழியாமேயெனக்குப்
 பாய்க்கிசையக் காட்டு பரிந்து. 5

என்றிசைக்கப் பார்த்த னெழின்மாய வீதுரைத்தான்
 வென்றிலிசை யாகென்றன் மேனிகளை—யொன்றியகீ
 பாரா பிரம்பலையத் திவ்வியமாம் பவ்வகையா
 கோரர் கிதத்துருவ மிங்கு. 6

ஆதித் தியர்வசக்க அக்காரக் கச்சனிகள்
 சாதித் திரன்மருத்துத் தக்களைப்பார்—மீதுற்றுப்
 பவ்வகையாய் முன்காணுப் பாராய்கீ பார்த்தனே
 கவ்வகையா ராச்சரிய கெங்கு. 7

இங்கே குடாகேசா வென்னுடம்பி லோரிடத்தி
லங்கோர் சாசாங்க னாகத்தத்—தங்குநெறி
தேறியே யெல்லாங் தெரியக்கா னென்காண்பான்
வேறுதா னிச்சித்தாய் மிக்கு. 8

உன்னுடையவிக்கண்ணுலொன்றமெனைக்காண்பரிதா
மென்னுமது தன்னாலே யானுணக்கு—மன்னியசீர்த்
திவ்வியமாத் கண்டருகேன் சீர்பிறங்கு மென்பெருமை
செவ்வியுறக் காணதனற் சேர்ந்து. 9

இவ்வகை சொல்லி யிறையான யோகேச
னவ்வகையாற் பார்த்த னகன்காண—மெய்வகையா
லேசமெனு மவ்வடிவை யாக்கனைத்துங் காட்டினான்
நேசமரு மேன்மை சிறந்து. 10

பலபலவாக் கண்முகங்கள் பண்பார் வியப்புப்
பலபலவாம் பார்க்கும் பரிசு— பலபலவாம்
பூண்சிறந்த வான்கலன்கள் பேரற்றிப் பலபலவா
மாண்சிறந்த வாயுதங்கண் மற்று. 11

மாலை பரியட்ட மன்னுமவை திவ்வியமாய்க்
கோலதரும் பூச்சதின் கோளுடைத்தாய்—மேலான
வாச்சரிய மெல்லா மமர்த்தே யுனத்தமா
யோச்சமிகு மெம்முகமு முற்று. 12

கானில் கனிரவி யாயினா கத்தொருமித்
தான கொளிபெழுந் தாயாகித்—ருன
பெரியோன் கடியிற் பிறங்குமொளிக் கொக்கும்
பரிசா யெனவாம் பயின்று.

13

தய்வீடத்தி னப்பொழுது பார்த்த னனைத்தவகு
மெய்வுறப்பும் கேளு மிருக்கின்ற—விவ்வகையே
தேவதே கந்தன் நிருவுருவி லோரிடத்தே
வாகுதன கண்டா னவன்.

14

தாராகு மந்தத் தனஞ்சயன்ருன் சாவலியத்
தோ ருடையமிர்க்கோ செய்தியே—திரார்
முடியாத் பணித்திறையை முன்னொழுது நின்றிப்
படியா னுணர்செய்தான் பார்த்த.

15

தேவாவுன் மேனியினிற் தேவனாயுஞ் சங்கடாய்
மேவாரும் பூதங்கள் கேற்றமையும்—பூகார்
யிரமனவன் பாலீசன் பேர்முனிகர் தேசா
ஞாகனாயெல் ளாக்காண்ப னுற்ற.

16

ஆன கனர்த் தவருகா முனைத்தோள்க
ஐய முகமுதல்கள்காண்பன்—ருனார்ந்தன்
னர்தாடு வாதியுக் கண்ணோ னுக்கனைத்தின்
முற்றையிறை மெய்வுருவக முற்ற.

17

மிக்கவொளி ராசியாய் மீதெங்குத் தேசமர்த்து
பக்கமுறக் காண்பரிதாய்ப் பார்ப்பனான்—பெருக்கன
லற்கவொளி மிக்கனவற் றுங்குமுடி சேயிகதை
யொற்கமற மேவுமுனை யுற்று. 18

ஆய்வறிவு சேர்பரமா மக்காரீ யாங்கனைத்தஞ்
சாய்வறவே மேலாய்த் தரிப்பவன்னீ—வீய்வறவே
நிற்பவைகீ நிற்குமறங் காப்பானீ நித்தனா
நற்புருட னீயறிவ னான். 19

ஆதிநடு வந்தமிலா னங்கனந்த வீரியனாய்
மீதிதனிற் றோளனந்த மேவியகண்—சோதிமதி
தீமுகமா யெல்லாமுன் தேசாற் றபிப்பிக்க
யாமுகமாய்க் காண்பனுனை யாங்கு. 20

ஒங்குவிசம் பொண்புலியி னுள்ளிதுவு மெத்திசையு
மாங்குயர்வாய் நின்றொருவ னுன்றைத்த-பாங்குடனே
யற்புதமாய் நீன்கொடிதா யாருருக்கண் டெவ்வுலகு
நிற்பதிலை தானடுக்கு நின்ற. 21

இந்தச் சாகணங்க னெய்தியிடு மீங்குன்னீச்
சின்னைப் பயத்தாற் சிலர்தொழுது—வந்துரைப்பர்
கன்முனிவர் சித்தரெல்லா கன்றாக வென்றுரைத்து
முன்னைவாத் தாற்றுதிப்பர் மூண்டு. 22

உண்ண யார்க ளருக்கர்க்கு சாத்தியர்கள்
யின்விச்ச வாக்ஷிகன் பேசமருத்—தன்னபிதுக்
கத்திருவர் வக்கர் கண்தகரர் சித்தரெல்லாம்
வந்தவியத் தேவார்ப்பர் மற்று.

23

உன்பெரிய ரூப மொளிர்முகக்கண் டோடுடைதான்
வன்பல் வயிரெயிற மாய்ப்பயமா—முன்படிகண்
டோங்குபுயத் தாயுலக முண்ணமேக்கு கானநிற்
குக்குபயஞ் சார்கன் தளர்த்து.

24

காந்தடவி மேல்விளங்கி மன்னுபல வண்ணமாய்
ஆன்றமுக மக்காக் தவிரொளிசேர்த்—தேன்றவிழித்
தோற்றமுனைக் கண்டே தளங்கிபுளந் தின்மைபுட
ஆற்றறுதே னுதா வமர்த்து.

25

மேலா மெயிற்ருன் மிகுபயமா முன்முகக்கன்
காலா வலன்போலே கண்டேனான்—மாலாகித்
திக்கறியே னின்பமுதேன் தேவேசா விச்சகத்துத்
தக்கவிருப் பேயருனீ தான்.

26

அத்தன் புதல்ரிக ரல்லா நிருபருடன்
பத்தமுற பாட்டன் றுரோணன்ருன்—முத் துற்றுக்
கன்னனிக னம்படையிற் காகவரோ டெல்லாருத்
துன்னவுனைச் சேர்த்திடுவர் தொக்கு.

27

ஆங்கவர்க ளுன்ற னதிபயமாம் வல்வெயிற்
 ரோங்கு முகங்களிடை யுற்றுவினாட்—தீங்கடைவர்
 சின்சினத்தாற் பல்விடையி னின்றசிலர் பல்பொடியா
 மன்சிரத்தாற் ரோன்றுவர்கண் மற்று. 28

ஆற்றின் புனல்வேக மாழியிடை ரோக்கிப்போ
 பூற்றத் தடையுமா ரோக்குமே—சீற்றத்தத்
 தீயமரு நின்முகங்கள் சென்றுவக வீரொல்லாம்
 போயடையு மாறு புகுத்த. 29

ஓங்கி யெரிமுகத்தி லோடியே விட்டிலெல்லா
 மாங்கு விழுமா ததுபோல—வீங்குவக
 முன்முகங்க டன்னிடை யி லுற்றே விழுங்கண்டாய்
 தன்முகஞ்செய் நாசத்தைச் சார்த்து. 30

ஓங்கு மெரிமுகங்க ளாலே யுலகனைத்தும்
 வாங்கி விழுங்கிப்பின் வாய்ச்சு—மாங்குனது
 பேரொளிதத் தேசாற் பெருகத் தபிப்பிக்கும்
 பாருக மெங்கும் பரந்து. 31

இக்கொடிய ரூபா வெவனீ யெனக்கியம்பாய்
 தக்குனக்கு கான்பணித்தேன் தண்ணளிசெய்-யிக்கமுத
 லானவுளை யிச்சிப்ப னுய்த்தறிவான் தேய்வரா
 நானறியே னுன்செய்தி கெஞ். 32

தித்தசவுபார்த்த ஸீயம்ப விதையுரைத்தான்
 பெய்த்தவயில் காலன் மிகுத்தவனை—யொத்தொழிக்க
 ஹந்தே ஹிணபொழிந்திக் கொன்னவாய்கின்றார் கன்
 மந்திர குய்யார் மடிந்த. 33

ஆதவா விக்கெழுதி யாங்கும் பெறுபுனை
 வேதவா வென்றே பெழிவாசின்—மீதமர்வாய்
 கன்னுமே மூன்றே மிகர்சன் கொலையுண்டார்
 மன்னுதி வேதவா மந்த. 34

தோர் தயோனன் செயத்திரதன் கங்கைய
 னோரது கன்னனுமத் திங்கிவித்—பேராளர்
 யாக்கெழுத்தார் தம்மை மிகற்செய்ததத் துன்பொய்
 குக்கெயித்தி யோன்னுரைச் சாய்த்த. 35

சேசவந்த ஸீய்வானக் கேட்ட கிரீடிதா
 னோசமுடன் கைதொழுதகின்றிதைஞ்சி—மாசறுசீர்க்
 கண்ணிண்பின்னும்பகர்த்தான் கற்கதமாங்கண்டத்தா
 றுண்ணிக்கெயெய்திவனக் குற்ற. 36

பாங்கை காதவுன் பண்பாகும் கீர்த்திபா
 னோங்கா குடிப்புத் தவருவ—மீங்கார்த்த
 யங்காக்க ரஞ்சி மறைத்தார் திணையெய்தித்
 தொவ்வமார் தாம்பனித்தார் தொக்கு. 37

எத்தாலே நின்வணங்கர ரீங்கவர்கண் மாலவனே
யத்தா பெரியோ யயன்றனக்கும்—வித்தே
யளவிதே வேசரீ யாங்குலகில் வைப்பே
யுளதிலதவ் வக்காமே ஹற்ற.

38

துங்கமுதற் தேவனீ தொல்புருட னிவ்வுலகுக்
கங்கனிதி நீயறிவோ னவ்வறிவிற்து—தங்குபொருண்
மேலுயருத் தாமமுரீ மிக்கனர்த ரூபரின்
பாலுலகி னின்றாய் பார்து.

39

வாயுநம னங்கி வருணன் சசாங்கன்ருன்
ஆயுமூல காக்குவோ னவ்வனுக்—கேயமுத
லானவுனக் காகநம வாயிரங்காற் பின்பின்னு
நானமவுன் மேன்மே னலம்.

40

முன்னே நமப்பிறகு மொய்த்தே நமவுனக்கிங்
கெந்நொஞ் சூழ்ந்துநம வெல்லாமா—மன்னேதான்
வீயாத வீரியஞ்சேர் விக்கிரம மிக்கெல்லா
நீயாத வாலெல்லா நீ.

41

உன்பெருமை தன்னை யுணராதே தோழனென்
முன்பயிலு நெஞ்சான் முயன்றுநா—னன்பதனு
லேகண்ணு வேதோழா வேயாத வாலென்பன்
மோகந்தன் னாலே முனிந்து.

42

மேவுவினா பாட்டில் விகாரக் கிடையிருப்பு
 னோவுதலுந் தன்னோ டென்கடித்—தேவனே
 யுன்னைத் தனியிற் திரளி லுயர்வழித்த
 தன்னைப் பொறுப்பிப்பன் ருழித்த.

43

நியுவி சித்திவந்த நிலைகுக் கேய்ச்சபிதா
 வாயுமா ராத்தியனும் வண்குருவு—மாயமுனக்
 கொப்பதயீ தொன்றில்லையுன்பெருமை மூவுலகிற்
 செப்பவெதி ரில்லாய் சிறத்த.

44

சூதலா னின்வணங்கி யாங்குடலர் தானொடுக்கி
 வீதுகப்பிப் பானிரப்பன் மேலிறையா—வோதுமுனைத்
 தானை யகற்குச் சகிசகிக்கன் பற்கன்பன்
 போது கலம்போற் பொது.

45

முன்காளு வவ்வடிமை முற்றுக்கண் றெற்றகப்ப
 னின்காத லுண்ணெடுக்கு மென்பயத்தா—னன்கார
 மேகல் வடிவினாயே மீண்டெனக்குக் காட்டியரு
 டேவே சகத்திருப்பே சேர்த்த.

46

கீழ்ப்படியுந் தண்டினே கேயியுஞ்சே ருன்னைநான்
 காணலுற்றிற் கப்படியே காதலிப்பன்—பூண்மருவு
 மக்கான்கு தோளுருவோ டாயிரத்தோ ளவ்வுருவா
 மன்னுரீ மன்னு மகிழ்த்த.

47

நதுரைக்கப்பார்த்தனிறையுரைத்தானென்றுகப்பான்
 மீதுனக்குக் காட்டினென் மேலுருவன்—திதிவொளி
 சேரனந்த மாதியாஞ் சீருருவை நின்றெழிந்தா
 ராரிதனைக் காண்பா ரமர்த்து.

48

ஒதுமறை வேள்வி யுரைதான மோர்கிரியை
 மீதுதவந் தன்னொன் மிகவென்னைப்—பூதவத்து
 நின்னலரிங் கிவ்வாறு நேர்காண மாட்டார்காண்
 மன்னகுரு வீரனே மற்று.

49

என்கொடிய ரூப மிதுகண் கென்கவங்கா
 தன்கொடிய துன்ப மொழிந்திடீர்—நன்குடைய
 நெஞ்சாற் பயந்துர்த்து நியந்த வென்வடிவை
 யெஞ்சாது காணு யினி.

50

இன்னே யிறைவ னியம்பி விசயனுக்குத்
 தன்னே ருருமீண்டு தான்காட்டி—முன்னேரின்
 ருற்றியவ னச்சங் கெடுத்தா னழகினுற்
 நேற்றியெழின் மேனியுடன் சேர்த்து.

51

தானிறையைப் பார்த்தன் நகவுரைத்தான் மாயனே
 மானிடமா நின்னழகார் மாமேனி—யானெனது
 கண்ணாக் கண்டு கருக்கமர்ந்தேன் நன்மையினிற்

மன்னியம்பும் பார்த்தனுக்கு மூதினையன் செப்பின
 மென்னியறு மேனி விதுகண்டா—யச்சிலைதான்
 காண்பரிதும் மேனிதனைக் காண்பான் கண்சிப்பர்
 சென்பவிறும் கானவர்கள் கோர்து.

53

வேதநகல் தானத்தான் மிக்ககீர் யாகத்தால்
 மீதத்தும் கண்ண மிகமேவிப்—போதத்துக்
 காணலுற வாகேனான் கண்டென்னை சீபற்ற
 சினிலத்துக் கேற்க நிகழ்த்து.

54

அத்தியா தேது மன்னியமா யென்னமர்க்த
 பத்தியா வாகன் பார்த்தபனே—வித்திறத்தா
 வாய்குணர்க்து கண்டே யடைதற் கருகனே
 பாய்குணர்க்து மெய்யே பவின்ரு.

55

தன்பாற் குழிவ்செப்தே யெற்பாளு யென்னவனாய்
 வன்பாருஞ் சங்கமற வாகத்தான்—தன்பாவற்
 மெய்வகைய பூதத்து மேலுமகன் பாண்டகனே
 விவ்வகைகல் தென்னடைபு மிக்ரு.

56

தந்த வகுக்கெத யான்றபநி னென்றமோந்
 தொத்த வகைகெத்த மோருடப்பா—வித்தகவு
 பன்னவே தான்காட்டிப் பத்திப் பன்னவகையு
 மன்னவே மூத்திபதே வாய்த்த.

அத்யாயம் 12.

பக்தியோகம்.

பத்தி பரிவாற் கடக்கும் பவனையு
மத்தி லுபேபி னநிபெழு—முத்திரதும்
பணி னருக்கிதை பன்னிரண்டா மோத்தகாரக்கும்
தின்பயிலுஞ் சொகவாற் செறித்த.

என்றுமுனைக் கடநினைத் திவ்வாறு பத்தராய்
நின்றுமிகச் சேவிப்பார் நேர்துண்மை—யென்றுமுயிர்
தன்னடைவார் தம்மிலெவர் தானதிக யோகியொன்
றுன்னவுரைத் தான்விசய னுற்று. 1

அண்ண லுரைசெய்தா னவனுக்கென் பானெஞ்சைத்
திண்ணமிகச் சேர்த்துச் சிரத்தைமிஞ்த்—தெண்ணத்தா
லுற்றென்று மென்னை யுபாசிப்பார் யோகியாய்
மற்றெற் கதிகாவர் வாய்த்து. 2

சொல்லரிதாய் நுண்ணியதா யெங்குந் தொடர்புடைத்
யல்லவைபோற் சிந்திப் பரிதாகிப்—பலவற்றுக் [தா
கொத்துச் சலியா துறுதியுறு மக்கரத்தில்
வைத்துப் பயிவ்வார் மனம். 3

வன்புலன்கள் செற்றெங்கும் வாய்ந்தசம புத்தியரா
யின்புறுநன் கெப்பொருட்கு மேலுமவ—ரன்புடனே
யென்னுமெ னின்னுயிரி னின்பமே யெய்துவர்கள்
மன்னுகே ளிங்கருமை மற்று. 4

ஆங்கவர்க்கு துட்பஞ்சே ரவ்வுயிரிற் சித்தத்தா
லோங்க வருள்வருத்த முற்றுமிகும்—பாங்கதனிற்
ரேன்றா வுயிர்க்கதிதான் றுக்க மிகுத்துடலி
லேன்றருக் கெய்தவரி திங்கு. 5

ஏவர் தொழிலனைத்து மென்னிடைவைத் தேற்பாராய்
மேவி யனன்னியமா மெய்யோகச்—சேவையினு
லென்றுந் தியானித் தியன்றோ ரெனைமருவி
நின்றிங் குபாசிப்பார் நேர்ந்து. 6

அன்புடனென் பாலே யமர்ந்தமனத் தாரவரைத்
துன்புயரு மிப்பவமாஞ் சூழ்கடலின்—றின்புடனே
வென்றியமர் பார்த்தனே மேலா வெடுப்பன்கா
ணன்றியன்று தாழாது நான். 7

என்னிடையே நெஞ்சையமர்ந்தென்பாற்றுணிவினை
பின்னிதன்மேற் சங்கையில்லை பீடுடனே-மன்னியமர்ந்
தென்பாலே யென்று மினிதா யிருப்புதிநீ
யன்பாலே சொன்னே னமர்ந்து. 8

உன்னெஞ்சை யென்பானீ யுற்றிருத்த மாட்டாயேற்
பின்னன்பி னிற்பயிலும் பெற்றிமைசேர்-நன்னெஞ்சந்
றென்னை யடைந்தமர்வா னிச்சியாய் நிச்சயித்து
மன்னு தனஞ்சயனே மற்று. 9

வாய்ந்து பயிலவுநீ மாட்டாயே லென்னுடைய
வேய்ந்த தொழிலி னியல்வறுதி—வாய்ந்தெனது
செய்யதொழின் மேவிச் சிறந்தியலுஞ் சிந்தையடைந்
தய்யுநலந் தான்செறிதி யுற்று. 10

என்பத்தி யோகத் திணைந்தித் தொழில்செய்ய
வுன்பக்கல் சத்தி யுளதன்றேன்—முன்புற்ற
வெல்லாக் கருமத் தியல்பய னிங்கொழிந்து
செல்லாய் மனமடக்கித் தீர்ந்து. 11

ஞான மனப்பயில்வி னன்றுமிக ஞானத்தி
லான தியான மதிசயிதந்—தியானத்திற்
கன்மபயன் விட்டியல்வு கட்டழகு விட்டியல்வீற்
றன்னமருஞ் சாந்தி தலை. 12

மற்றோ ரிடத்து மறமற்று மித்திரன
யுற்றான் கருணை யுறுமமதை—செற்றா
னகங்கார மற்றா னமர்பொறையன் றுக்கஞ்
சகங்காணி லொப்பான் றுணிந்து.

13

பெற்றதமைந் தென்றும் பிறங்குயிர்க்கண் யோகியா
யுற்றமன முன்னொடுக்கி யோர்ந்துதெளிந்-தற்றமற
வென்னமர்ந்த நெஞ்சதுணி வெய்தியானா னென்ப
தன்னமர்ந்து நானுகப்பன் றான். [த்தன்

யாவனா லஞ்சா துவருவகா லஞ்சாதா
னேவனுகப் பாறாமை யேய்ந்தபய—மேவுநடுக்
காங்கவைதாம் விட்டே யமர்வுற் றியல்பவனு
மீங்குகப்புக் கேய்ந்தா னெனக்கு.

15

வேண்டிதவி லான்றாயான் றக்கன் விருப்புற
னீண்டுபகைப் பற்றிருப்பா னெத்தொழிலு—மூண்டுபு
தேதியலா தேநிகழும் யோகத்தா னென்பத்தி [றத்
யாதியல்வா னென்னுகப்பி லான்.

16

உகப்புவெறுப் பொன்றிலுமற் றுட்சோக மற்று
மிகப்பயிலு மாசை விடுத்துச்—சகத்தமரு
நன்மையுடன் நீமை நசித்தியலும் பத்திமா
னென்மனத்தி லின்பத்தா னிங்கு.

17

ஒன்னலர்க ளுற்றார் விருப்பிழவோ தெற்றகுளிர்
பன்னழ லின்பதுன்பம் பாவுழி—மன்னுபுகழ்க்
கொத்தமைந்து மென்னியா யூர்மனையற் றுற்றுணர்ந்த
பத்தனவ னென்னுகப்பின் பற்று. 18

எவரித் தன்மியா மின்னமுத யோகத்தை
மேவி யுரைத்தவகை மேவுவா—ராவலுட
னெற்பரம ராகு மெழிற்பத்தர் யானுகப்ப
நிற்பரவர் மேலாய் நிகழ்ந்து. 19

வாய்க்தவான் கீதை வளர்பன் னிரண்டாமோத்
தேய்த்தநெறி பத்தி பியல்காட்டும்—வாய்க்ததனிற்
சத்தியில்லவர் தாமுயலச் சாருகற் பத்திவருஞ்
சித்த முயற்றியதஞ் சேர்ந்து.

பத்தீவகை யாங்கறிந்து சேரப் பரன்பெருமை
யெத்தியலு மாய்ந்த ததுவடிவ்—லொத்தியலக்
காட்டியது பத்தீநலங் கண்ணன் றருகீதை
மாட்டிடையா றேத்தின் வகை.

பகவத்கீதைவெண்பா.

குறிப்புரை.

அத்யாயம்—7.

விஜ்ஞானயோகம்.

முதல் ஆறு அத்யாயங்களால், ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கிட்டுகைக்கு உபாயம், அவனை யுபாஸிப்பதுதானென்று, அதற்கு ஆத்மஞானத்தோடுகூடிக் கர்மத்தைச் செய்து பெறவேண்டிய ஜீவாத்மதரிசனம் அங்கமாயிருக்கையால், அதையருளிச்செய்தார். நடுவிலுள்ள இந்த ஆறு அத்யாயங்களால் பரப்பிரம்மமான பரமபுருஷ ஸ்வரூபத்தையும், அவனை உபாஸிப்பதான பக்தியையும் அருளிச் செய்கிறார். அதில் இந்த ஏழாவது அத்யாயத்தில் (உபாஸ்யஞான) பரமபுருஷ ஸ்வரூபத்தின் உண்

மையும், அது பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட்டிருக்குத் தன்மையும், அம்மறைவு நீங்குகைக்காக எம்பெருமானிடத்தில் பண்ணும் பிரபத்தியும், உபாவிப்பவர்களின் உப்பிரிவும், அதில் ஞானிகளுக்குண்டான சிறப்புஞ் சொல்லப்படுகின்றன.

1. என் அமரும் நெஞ்சமும்—என்பாற் பற்றுள்ள மனமுடையவனும். மயக்கற்று—ஸம்சயமின்றி. ஒன்றெழியாத—ஒன்றுதப்பாமல், ஸகலத்தையும். திண்மையுற—வலியுற, நன்றாக.

2. யாத அறிந்தால்—யாதொன்றை யறிந்தால். விவேகத்தணர்வு—விஜ்ஞானம்; அதாவது—ஸர்வேசுவரன் ஈனமான எல்லாப்பொருளுக்கும் இதிராய் அளவிலா அதிசயமும், எண்ணற்கரிய கல்யாண குணங்களும், அனந்தமான விபூதியும் உடைத்தாயிருக்கையால் சேதனசேதனங்கள் எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டிருக்கிருன் என்பதை யறியும்படியான ஞானம்.

3. இயல்வான்—வித்தியின்பொருட்டு யத்தனம் பண்ணுகிருன். முழுது அறிவான்—உள்ளபடி யறிவான், பூர்ணமாய் அறிவான். அப்படி யுள்ளபடியே யறிபவன் ஒருவனுமில்லையென்னுந்தாற்பர்யத்தால் 'அரிது தான்' என்றார்.

4. புனல்—நீர். மனஞ்சேர்வியன்புலன்—மனம் முதலிய பெரிய இந்திரியங்கள். மான்—மஹத். ஆங்காரம்—அஹங்காரம்.

5. என்ற னுருவாக—ஜீவருபமான எனது பிரகிருதி யென்று. உன்னு—தெரிந்துகொள். அமைந்து நிற்கும்—தரித்துக்கொண்டிருக்கும்.

6. பரிசு—விதம். பிறப்பு இறப்பு—உத்பத்தி லய காரணஸ்தானம். சேதனமாயும், அசேதனமாயும் எனக்கு சேஷப்பட்டதாயுமிருக்கும் இந்த இரண்டு வகையான பிரகிருதியி னின்றுந்தான் பீர்ம்மா முதலாக ஸ்தாவரமீருக ஏற்றமுந்தாழ்வுமாய்ச் சித்தும் அசித்துமாயுள்ள இந்தப் பூதங்கள் யாவும் உண்டாகின்றன. எனது பிரகிருதியில் உண்டானதுபற்றி இவை யாவும் என்னுடையவைகளேயாகும். ஆக, இப்படி ஸகலலோகங்களுக்கும் பிரகிருதிகள் காரணமாயிருப்பதுபோல் அப்பிரகிருதிகளுக்கு நான் காரணமாய் சேஷ்யாயிருக்கையால் எல்லாவுலகங்களுக்கும் நானே காரணமென்றும், நானே நாசகமென்றும், நானேசேஷியென்றும் அறி என்பதாம்.

7. உன்னில்—ஆராய்ந்தால். ஞானம்பலம் முதலிய வற்றால் என்னிலும் மேலான வேறு பொருளில்லை

என்க. இதெல்லாம்—பால்வழு வமைதி. சேதனசேதன ரூபமான இவ்வஸ்துக்களெல்லாம். நூல்—நூலில், மாமணிபோல்—முத்து முதலிய சிறந்த ரத்னங்களைப் போல. என்பால்—அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் என்னிடத்தில். செறித்து—காரியமான நிலையிலும் காரணமான நிலையிலும் எப்பொழுதும் சரீரமாய்ப் பிரிவின்றிச் சேர்ந்த. கோப்புண்டு செறித்துநிற்கும் எனக் கூட்டுக கோப்புண்டு—கோக்கப்பட்டு.

8. அப்பில்—நீரில். மதி இரவி சோதியும் நான்—சந்திர சூர்யர்களில் ஒளியும் நான். ஒங்காரம்—பிணவம். விண்மிசை—ஆகாசத்தில். மிசை—ஏழாம் வேற்றுமையுருபு. பெளருடம்—பெளருஷம், ஆண்மை

9. புவி—பூமியில். கந்தம்—மணம். உயிர்—உயிர்நிலை. 'நற்றவனான்' என்பதனை, நற்றவநான் எனத்திருத்திக்கொள்க. இனி, இருக்கிறபடியே கொண்டு தவன் என்பதற்குத் தவமாகின்றவனும் என உரைத்துக் கொள்ளலுமாம். பற்றலர்—பகைவர். கோளரி—சிங்கம்.

10. எப்பொருட்கும் வித்தா—ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அழியாத வேர்முதலாய். நிலைநின்ற—ஸநாதன மாயுள்ள, அதாவது சாக்ஷதமாயுள்ள.

11. தின்மை—பராக்கிரமம். காமராகம்—ஆசாபாசம். அறஞ்செறியுங் காமம்—தர்மத்தோடு விரோதிக் காத காமம். ஆடவர்கள்—புருஷர்கள். ஏறே—சின்கம்போன்றவனே. “ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லாம்—ஏற்றைக்கினவி யுரித்தென மொழிப.” என்பது தொல்காப்பியம். நானு-கானாக. சிறந்தவெலாம் என்றும் பாடம்.

12. குணம் மூன்று—ஸாத்விக, ராஜஸ, தாமஸங்கள். ஏய்ந்த—பொருந்திய. பொருளைத்தும்—ஸாமான்னியமாய் லோகத்தில் சரீரங்களாகவும், இந்திரியங்களாகவும், மற்றும் போக்ய வஸ்துக்களாகவும், போகத்துக்குரிய கருவிகளாகவு மிருக்கின்ற எல்லாப் பொருள்களும். என் தன்மையினால் வாய்ந்தவென உன்னுகநீ—என்னிடத்திலிருந்து உண்டாய் எனக்குச் சரீரங்களாய் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன என்று அறி. யான் அவற்றில் நீங்கலுற நிற்பன்—யான் அவைகளினின்றும் பிரிவுற நிற்பேன். [என்றால், சரீரஸ்திதி ஆத்மாநீநமானாலும் ஆத்மஸ்திதிக்குச் சரீரத்தாலுஞ் சிறிது உபகாரமுண்டு உலகத்தில்; நமக்கோ இந்தப் பதார்த்தங்களெல்லாம் சரீரமாய் இருந்தாலும் இவைகளால் சிறிதும் உபகாரமில்லை. கேவலம் லீலைதான் இதற்குப் பிரயோஜனம் என்று தாத்பர்யம்.]

13. மோஹித்த—மயங்கிய. ஒங்கும் இறையாம் என்னை—ஏகரூபமாகவிருக்கும் ஈசுவரான என்னை. முக்குணத்தால் மோகித்த இவ்வுலகம், மேலாய் ஒங்கும் இறையாம் என்னை அறியமாட்டாது என்று கூட்டிக். குணவிகாரங்களாய், ஈனங்களாய், க்ஷணந்தோறும் அழிவனவாய்ப், பூர்வகர்மானுஸாரமாகச் சரீரங்களாயும், இத்திரியங்களாயும், புசிக்கும்பண்டங்களாயும் திரிந்துள்ள பதார்த்தங்களால் மயக்கப்பட்டமையால் உலகம் அறிகிறதில்லை யென்க.

14. குணமயி—குணஸ்வரூபையான. என்னையே யடைந்தியல்வான் என ஏகாரத்தை மாறுக. அரிது, இங்கு இன்மைப்பொருள் குறித்து நின்றது. ‘தனக்கு வமையில்லாதான் ருன்சேர்ந்தார்க் கல்லால்—மனக்கவலைமாற்றலரிது. என்னுமிடத்திற்போல. அடைதல்-சரணாகப் பற்றுதல்.

15. மூடர்—எல்லாப்பொருளும் எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்க அதைத் தனக்கு ஆட்பட்டதாக நினைக்கும் விபரீதபுத்தியுள்ளவர்கள். நராதமர்கள்—ஸாமான்யமாய் என் ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டாலும் என்வழி திரும்பமாட்டாதவர்கள். மாயையால்-வஞ்சக யுக்திகளால். அறிவின் பாடழித்தார்—அறிவுகெட்டவர்கள்.

தீவினையார்—பாபத்தொழில் புரிபவர்கள். ஈசுவரனும் அவன் விபூதிகளும் (யுத்திகளைக்கொண்டும் இல்லை யென்று மறுக்கமுடியாதபடி) திடமாய் ஸ்தாபிக்கப் பட்டாலும் கேட்டபோதே பகைப்பவர்களாதலால் ‘ஆசுரமாம் பாவஞ்சேர்’ என்றார்.

16. மாடிமுந்தான்—ஆர்த்தன்; இழந்துபோனசெல்வத்தை மீண்டும் அடைய விருப்பியவன். மாடி—செல்வம். “தேடியமாடும் நீடுசெல்வமும்” என்றார் பிறரும். வேண்டினர்வோன்—ஐக்ஞாஸு. வான்பொருளைத் தேடியிருப்பான்—அர்த்தார்த்தி. ஞானஞ்சேர்புற்றான்—ஞானி. “ஆத்ம ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டிருக்குந் தன்மையது” என்கிற அறிவுடையவனாய் அந்த ஆத்மவஸ்துவோடு நிலலாமல் எம்பெருமானைப்பெற ஆசைப்பட்டு அவனையே பெரும்பேறாக நினைத்திருப்பவன். நலம்—புண்ணியம். சேர்வர்—பஜிப்பார்கள்.

17. ஞானியதிகன்—ஞானிசிறந்தவன். என்னில் அவன் பகவானை யடையவேண்டியவனாகையால் எப்பொழுதும் பகவானோடு அவனுக்குச் சேர்க்கையுண்டு. இவர்களுக்கோ பயன்கைகூடுமளவுந்தான். அப்படியே அவன் பகவானைத்தவிர மற்றொன்றையும் விரும்பான்.

இவர்களோ பகவானையும் விரும்பித் தமக்கென்று ஒரு பயனையும் விரும்புவார்களாதலினென்க. ஏகபத்தி—ஒரே பக்தி. உகக்கும்—ஸந்தோஷிப்பான்.

18. உதாரர்—வண்மையுடையோர். பகவானிடத்திலிருந்து எவர்கள் சிறிதாயினும் கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களைப் பகவான் தனக்கு எல்லாச் செல்வத்தையும் வழங்கிய பெரிய கொடையாளிகளாக நினைக்கின்றான் ஆதலால் உதாரர் என்றான் என்க. ஞானியெனு மந் திவன்—ஞானியென்கின்ற இவனே. உயிரா—ஆத்மாவாக. ஞானியை ஆத்மாவாகச் சொல்லியது எதனாலென்றால், அந்த ஞானி பகவானைப்பிரிந்தால் தரிக்க மாட்டாததுபோலப் பகவானும் அந்த ஞானியைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டானாகையால் என்க.

19. பிறவி—ஜன்மம். அந்தந்து—முடிவில். நல்லான்—மகாத்மா. “இப்படி எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்கிற ஞானவானாய்ச் சரணம்புகுவதென்கிற விஷயம் ஸாமான்னியமாய்ச் சில பிறவிகளில்செய்த புண்ணியவசத்தால் வருவதன்று; கேவலம் புண்ணியஜன்மங்க ளெத்தனையோ எடுத்ததன்மேல் வருவதென்பான் “புண்ணியமார் லப்பிறவி பூண்டு” என்றும், “நான் வாஸுதேவனுக்கே

ஆட்பட்டவன், எனது ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, பிரவிருத்தி யெல்லாம் அவனுடைய அதீனம்” என்கிற நினைவு பிறந்து, “நான் அடையவேண்டும் பயனும், அப்பயனை யடைவிக்கும் உபாயமும், மற்றும் நான் கோரியவெல் லாமும் அந்த வாஸுதேவனே” என்று பகவானை யுபா லிப்பன். அப்படிப்பட்ட பெருந்தன்மையோடு கூடிய புருஷன் கிடைப்பது லோகத்தில் மிகவும் அரிது என் பான், “எண்ணியுயிர்-எல்லாமும் வாசுதேவ னேதா னெனவுணர்ந்த-நல்லான் மிகவரிய னாட்டு” என்றும் கூறியருளினானென்க.

20. காமங்கள்-சப்தாதிவிஷயங்கள். கருத்தழிந் தார்-அறிவு கெட்டார். நியதம்—நியமம். பண்டை- பூர்வம். தேவதைகளென்றது இந்திராதி தேவர்களை.

21. அர்ச்சிப்பான்—அர்ச்சிக்கும்பொருட்டு. பான்- வினையெச்ச விருதி. சலியாது—சலியாதிருக்கும்படி, திடமாக. அமர்ந்து-விரும்பி. அப்படி யவர்கள் அர்ச்சிக்குந் தேவர்களெல்லாரும் எனக்குச்சரீரமென்று (சா ஸ்திராஞ் சொல்லுகிற விஷயந் தெரியாமல்) எந்தெந்த பக்தன் (என் சரீரமான) எந்தெந்த தேவதையைச்சிரத் தையோடு அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானோ (அவன் என்னை யறியாமற்போனாலும் உள்ளபடியே என் சரீரத்தைத்

தானே யர்ச்சிக்கிறான் என்று நினைத்து) அவனவனுக்கு அவ்வவ்விதமான சிரத்தையைத் திடப்படுத்துகின்றேன் என்பது இப்பாட்டின் கருத்து.

22. அந்த விருப்பத்துடனே - அந்த

மான) சிரத்தையுடனே. காமமவை-அபீஷ்டங்களை. ஆராதிக்கும்பொழுது இந்திராதிகள் பகவானுக்குச் சர் ரமென்கின்ற விஷயத்தை அவர்களறியாமற்போனாலும் உள்ளபடியே யது பகவதாராதனமாகையால் அவர்கள் கோரிக்கையைப் பகவான் நிறைவேற்றி யருள்கின்றா னென்க.

23. நிற்பது இலதாக நிகழும்—ஸ்திரமாக இரா மல் முடிவுள்ளதாக இருக்கும். ஏனெனினில் அந்த இந் திராதிதேவர்கள் அனுபவிக்கும் போகங்களெல்லாம் இவ்வளவென்றும், இத்தனை காலமென்றும் வரையறை புற்றவையாகையால் அவ்வந்திராதிதேவர்கள் போகம் நசித்த நமுவும்போது (அவர்களை யாராதிக்கும்) இவர்க ளும் நமுவவர்களாதலாலென்க. அமரர்-தேவர்கள்.

24. குறையற்று—அழிவற்றதாய். உயர்ந்து உயர்ந்த என் தன்மை—உத்தமமான மேலான என்னுடைய கொள்கையை. புத்தியிலார்—அறிவில்லாதவர்கள்.

ஒர்த்தார்—அறிந்தார்கள். நின்றோரறியா என்பதனை நின்றோர் அறியார் எனத் திருத்திக்கொள்க.

25. அறிவரியேன்—அறிதற்கு அரியவனாக இருக்கிறேன். இயல்பிறப்பற்று எதுங் குறைவிலனா—பிறப்பில்லாதனாய்ச் சிறிதும் அழிவற்றவனென்று. ஓராதயமாட்டாது.

26. சென்று நிகழ்த்த வரும்—கடத்து, கீகழ்த்த கொண்டு, இனிவருகின்ற. நன்கறிவன்—நன்றாக அறிவேன். குன்றுயர்ந்த தோளாய்—பர்வதம்போலுயர்ந்த தோள்களை யுடைய அர்ஜுனனே! சிந்தைக் கெட்டிய பிராணிகளில்லாருவனாகக் காணப்படினும் “பரமபுருஷன்தான் இப்படி யாவரும் தன்னை ஆசிரிய்கும்படி உஸுதேவன் மைந்தனாய் அவதரித்திருக்கின்றான்” என்று அறிபவரில்லையாகையால், ‘ஒன்றுமெனை யுணரமாட்டாது’ என்று அருளிச்செய்தானென்க.

27. இச்சை—விருப்பம். முனிவு—துவேஷம். குணவிகாரமான ஸுகம் துக்கம் என்கிற துவந்த்வங்களில் எந்தெந்த விஷயத்தில் பிராணிகள் பூர்வஜன்மங்களில் விருப்பமும் வெறுப்பும் பாராட்டிவந்தார்களோ, மறுபடியும் அந்தந்த துவந்த்வங்களே விரும்பப்பட்டவைகளை உணக்கப்பட்டவைகளாய் மிகுந்துகொண்டு

ஐநகாலத்தில்தானே ஸகல பிராணிகளையும் மயங்கச் செய்கின்றன. இதனால் என்னையடைந்தபோது ஸுகித்தம், என்னைப் பிரிந்தபோது துக்கித்தம் இருக்க வேண்டியவைகளான பிராணிகள், அவைகளிலேயே விருப்பத்தையும் வெறுப்பையும் பாராட்டுகின்றன ஞானியோ என்னைக்கிட்டியபோது இன்பமும், பிரிந்த போது துன்பமுமே ஸ்வபாவமாயிருப்பன்; அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தோடுகூடிய ஞானியாக ஒரு பிராணியாவது உண்டாவதில்லை யென்றபடி. ஏதம்-சூற்றம் மோஹம்—மயக்கம். இருமைகொண்ட பெருந்தயர்—இன்பதுன்பங்களான தயரம்.

28. திண்ணியராய்—திடமான ஸங்கல்பத்தை யுடைத்தானவர்களாய். ஒன்ற—பொருந்த.

29. அப்புறம்—ஆப்புற மென நீண்டது, செய்யுள் விகாரம். முழு அத்தியாத்மம், ஸகல கர்மம் இவற்றின் தன்மையை கன்றாகத் தெரிந்துகொள்வார்கள் என்க

30. அதியெச்சம்—அதியக்கும். கதிபெற்றுப்போய் பொழுதும்—பிரயாணமான மரணகாலத்தும். போராது போகாத.

அத்யாயம்—8.

அப்யாஸ யோகம்.

ஏழாவது அத்தியாயத்தில் யாவரும் உபாவிக்க வேண்டிய பாப்பிரம்மமான வாஸுதேவன் சேதன சேதனங்களுக் கெல்லாம் பதி பென்றும், காரண னென்றும், ஆதார னென்றும், எல்லாப் பொருளும் சரீரமாயிருக்கையால் ஸர்வப்ரகாரமாகவு மிருக்கின்ற அவன் எல்லா சப்தங்களுக்கும் பொருளென்றும், யாவரையும் ஆள்பவனென்றும், ஸகல கல்யாண குணங்களாலும் அவனே மேன்மைப்பட்டிருக்கின்ற னென்றும், ஸத்வ ரஜஸ் தமோமயங்களான தேஹமாயு மிந்திரியமாயும், மற்றும் புசிக்கும் பண்டங்களாயு மிருக்கின்ற சப்தாதி விஷயங்களால் அவன் மறைக்கப் பட்டிருக்கின்ற னென்றும், மிகுந்த புண்யவசத்தால் கிடைத்த பகவத் சரணாகதியாலே அம்மறைவு கீக்கப்படு மென்றும், புண்ணியத்தின் வாசிக்குத் தக்கபடி இவன் பண்ணும் சரணாகதியின் சிறப்பால் ஐசுவரியம், ஸகல்யம், பகவத்ப்ராப்தி என்று பயன் வேறு படுகை பால் அதற்குத் தக்கபடி பக்தர்களும் வேறுபட்டிருப் பார்க ளென்றும், எம்பெருமானை அடையக் கோரி பவன் எப்பொழுதும் அவனையே நம்பி அவனிடத்தில்

விசேஷ பக்தியைப் பண்ணி எம்பெருமானுக்கு மிகவும் இனியனாய் இருக்கையாலே அவன் யாவரினுஞ் சிறந்தவனென்றும், அப்படிப்பட்டவன் கிடைப்பது அரிதென்றும் அருளிச்செய்து, இம்மூவர்களும் அறியவேண்டுமவற்றையும் கைப்பற்றவேண்டுமவற்றையும் அருளிச் செய்தார்.

அப்படி யறியவேண்டியதாயும் அடையவேண்டியதாயும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவைகளையே இந்த எட்டாவது அத்யாயத்தில் விவரிக்கின்றார்.

1. இறைவா—தேவனே! ஏது பிரமமதாம், ஏது அத்தியாத்மமமாம், ஏது கருமமாம்—ஜராமரணங்களை யொழிப்பதற்காக எம்பெருமானை யாச்ரயித்து யத்தனஞ்செய்யும் மோக்ஷார்த்திகளுக்கு அவசியம் அறியவேண்டிய விஷயமான பிரம்மமாவதென்ன? கர்மமாவதென்ன? அத்தியாத்மமாவதென்ன? ஏதாம் அதிபூதம் ஏதாம் அதிதெய்வம்—ஐசுவரியத்தைக்கோரியவர்களுக்கு அறியவேண்டிய விஷயமான அதிபூதமாவதென்ன? அத்தெய்வமாவதென்ன? ஏதாம் அதியெச்சம்—இவர்கள் மூவரும் அறியவேண்டியதான அதியக்ஞமாவதென்ன? எங்கன் இயலாம்—அந்த அதியக்ஞத்தின் தன்மையெப்படிப்பட்டது? அதிஎச்சம்—அதியக்ஞம்.

2. நல் நெஞ்சு என்றது—நிக்கிரகிக்கப்பட்ட அந் தக்கரணத்தை. அடையே—கிரமமாக. மைம்மால்-கார்மேகவண்ணஞன் திருமால். மை—அஞ்சனமு மாம். பார்த்தனவன் என்பதில் அவன்என்பது பகுதிப் பொருள் விசுதி.

3. அக்கரம்—அக்ஷரம். இங்கே அக்ஷரமென்று சொல்வது பிரகிருதியினின்று விபேட்ட ஆத்மஸ்வரூப த்தை. பஞ்சாக்கினிவித்தையில் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்டதும், ஆத்மாவோடு ஸம்பந்திப்பதுமான சூதஸூக்சுமமும், அதன் வாஸனை முதலானதும் அத் பாத்மமாமென்பார் ‘தொக்கவசித்தின் தொடாதன் மை யத்தியாத்தமமாம்’ என்றார். [ஆக, இவ்வேண்டி லும் ஒன்றைப்பற்றவேண்டியதாயும், ஒன்றைவட்டவேண் டியதாயும் மோக்ஷார்த்தியானவன் அவசியம் அறிய வேண்டும் என்க.] கர்மமாவது:—மானிடத் தன்மை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாய், சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி ஸ்திரீகளுடன் புணர்ந்து வீரியத்தை வீணைக. [மோக்ஷார்த்தி இதையும் வெறுக்கவேண்டிய தாயும் அழிக்கவேண்டியதாயும் அறியவேண்டும்.] தன் மை—ஸ்வபாவம்.

4. பூதபரிணாமம்—பூதத்தினது க்ஷரிக்குந் தன்மை. அதாவது, ஆகாசம் முதலிய பூதங்களில் ஓர் விகாரமாய் வேறபட்டுத் தோற்றும் சப்தம், பரிசம் முதலிய குணங்களும் அவைகளின் ஆதாரங்களும். [இதை யறிவதாவது—ஐசுவரியார்த்திகள் இவைகளைத் தங்கள் பேராக நினைக்கவேண்டுமென்பது.] அதிதெய்வமாமத—தைவத்தின்மீதிருப்பது; அதாவது இந்திரன் பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களுக்குமேலாயிருப்பது. தய்க்கு மவன்—அனுபவிப்பவன், புருஷன். [இதை யறிவதாவது—அப்படிப்பட்ட போகங்களைப் புஜிப்பவனாகத் தம்மை ஐசுவரியார்த்திகள் நினைக்கவேண்டுமென்பது.] அதியெச்சம் இறையாம் நான் என முடிக்க. [என்னை யறிகையாவது:—என் சரீரமான இந்த இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கும் என்னையே யக்ஞங்களால் ஆராதிப்பதாக இம்மூவரும் மஹாயக்ஞம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கும்போதெல்லாம் நினைக்கவேண்டுமென்பது.]

5. அந்தக்காலம்—மாணகாலம். எய்தும்—அடைவான். சங்கை—ஸம்சயம். [ஆதிபாதன் முதலானோர் அந்திமகாலத்தில் நினைத்திருந்தபடி மிருகங்களுக்கு நமானமான வடிவத்தை யடைந்தாற்போல என்றாடி.]

6. முடிவில்—மாணகாலத்தில். உன்னி—நினைத்து. ஊன்வந்த ஆக்கை—மாயிசத்தாலாகிய சரீரத்தை. அணையும்—அடைவான். இறுதிக் காலத்தில் எதை நினைத்துக்கொண்டு பிராணனை விடுகிறானோ பின்னர் அதை அடைவான் என்க.

7. ஆதலால்—(புருஷன் முன்பு தான் எந்தவிஷயத்தில் பழகியிருக்கின்றானோ அந்த விஷயமாகவே அந்திம காலத்தில் நினைவு உண்டாகும்) ஆகையால். தீதறுசீர் வெஞ்சமம்—குற்றமற்ற நல்ல யுத்தத்தை. மனம் புத்தி—மனமும், புத்தியும்.

8. எஞ்சாத—குறைவுபடாத. சீலம்—அப்யாஸம். அதாவது, நித்ய கைமித்திக கர்மங்களுக்கு வீரோதமில்லாத ஸகலகாலங்களிலும் உபாஸ்யவிஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. செறிந்தியலும்வெஞ்சு—புறம்பே செல்லாத மனம். துஞ்சாத—சோம்பாத. பூருடன்—புருஷன்.

9. எண்மதியன்—ஸர்வஜ்ஞன். தொல்லையான்—புராதனன். எல்லாம் நியமிப்பான்—எல்லாவற்றையும் ஆளுபவன். நுண்மைப்பொருளுக்கும் நுண்ணியான்—அணுவுக்கும் அணுவாய் விளங்குபவன். துண்மை உலகளிப்பான்—வலிமை பொருந்திய உலகத்தை

யெல்லாம் சிருஷ்டிப்பவன். உன்னரியான்—அசியன், சிந்திப்பதற்கு அரியவன். இரவிவண்ணன்—சூரியனைப்போன்ற நிறமுடையவன்.

10. வாயுவினைத் தன் புருவமத்தியத்தில் வைத்து ணர்வான்—தன் புருவங்களுக்கு நடுவில் பிராணனை வைத்து அங்கே பகவானே இடைவிடாமல் சிந்திக்கின்றவன். சேயுயரும்—மிகவுயர்வான். சலியாச்சிந்தை—அசைவுறுத மனம்.

11. அக்கரமாய் யாதொன்றை ஆய்ந்த மறையோர் உரைப்பர்—அக்ஷரமானதாக (அதாவது—பருக்காமை முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாக) யாதொன்றினை ஆராய்ந்த வைதிகர்கள் சொல்லுகிறார்களோ. செக்க நசையார்—வீதராகர், நிஷ்காமரானவர்கள். இயவர்—யாவர். துறவுஎய்ந்து—பிரம்மசரியத்தைப் பொருந்தி. அப்பதத்தை ஆய்ந்துரைப்பன்—அந்தப்பதத்தை யாராய்ந்து சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவேன். [ஸகல வேதாந்தங்களாலும் அறியவேண்டியதான அக்ஷரமென்னும் ஸ்வரூபத்தை (அதாவது ஜீவனை) எப்படி உபாவிக்க வேண்டுமோ அதைச் சொல்லுவேன் என்றபடி.]

12. அகவாய்—இருதயம். செறியோகன்—யோகமென்னுந் தாரணையை யடைந்தவன். ஒங்காரம்—ஓம்

என்கிற ஏகாக்ஷர பிரம்மத்தை. உடலொழித்து—சரீரத்தைவிட்டு. பாமகதி போம்—பாமகதி அடைவான்.]அதாவது,—பிரகிருதிக்குப் புறம்பாய் எனக்கு ஸமமாய் மீண்டும் திரும்பவேண்டாத ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை யடைகிருன்.]

13. என்றும் எனைக்கூடும் யோகிக்கு—எப்போதும் என்னையே சிந்திக்கின்ற(என்றால், நான் அவனுக்கு மிகவும் இனியவனாகையால் என்னை நினைத்தாலொழியத் தன்னைத் தரிக்கமாட்டாதவனாய்க் கேவலம் இன்பமயமான என் சிந்தையை எவன் செய்கின்றானோ) அந்த யோகிக்கு. நன்றுபெற எளியன் நான்—நான் நன்றாகப் பெறுதற்கு எளியவன். அதாவது—எளிதில் அடையக் கூடிய என் லாவமான ஐசுவரியாதிகளை யல்ல நான் கொடுப்பது; கேவலம் அருமைப்பேருன நானே எளிதில் கிடைக்கின்றேன். என்றால்—அவன் பிரிவை ஸகிக்கமாட்டாமல் நானே அவனை வரித்து, என்னை அடைவதற்கேற்ற பக்குவமான உபாஸக ஞானத்தை யுங் கொடுத்து, அதன் விரோதியையும் ஒழித்து, என்னிடத்தில் இனிமையான புத்தியையும் உண்டிபண்ணுகிறேனென்றபடி.]

14. மின்னை நிகர் பிறப்பு—மின்னலை யொத்த பிறப்பு., எஞ்சா—ஓயாத. மேவலுரார்—அடையமாட்டார்கள். அன்ன—அப்படிப்பட்ட. பிறங்கும்—விளங்கும்.

15. வேதா உலகளவும் உலகு—பிரம்மாண்டத்தில் பிரம்மலோகபர்யந்தமுள்ள போகைசுவரிய ஸ்தானமான உலகங்கள். மீண்டுமரும்—திரும்பிவருந் தன்மையை யுடையவைகள். ஓதா நின்றார்கள்—சொல்லுகிறார்கள். போதார்ந்த—மலர்கள் பொருந்திய. தார்—மாலை. போது—மலரும் பருவத்திலுள்ள அரும்பு. கெனத்தேயா—குந்தி புத்திரனே. ஏன் அடைந்தார்—என்னையடைந்தார். வாரார் மறுபிறப்பின் வாய்—மற்றொரு ஜன்மத்தில் வரமாட்டார்கள். [அதாவது, மறு ஜன்மமில்லை யென்றபடி.]

16. அயன்—அஜன், பிரம்மா. ஆயிரம் மேல் உகம்—ஆயிரஞ் சதாயுகம்.

17. பகலினிடை யுதிக்கும்—பகல் வரும்போது உண்டாகும். அடங்கிப்போம்—லயமாய்ப்போகும்.

18. தொக்கமர் இப்பூதம்—ஸமூகமாகவுள்ள இப்பூதங்கள். மிக்கு அவசமாய்—நிகுந்த பரவசமாய்க் கொண்டு. வீயும்—அழியும்.

19. எல்லாப் பொருளும் இறுதியினைக் கூடியே
நில்லாத காலத்தும் நிற்குமதாய்—ஆகாசம் முதலிய
எல்லாப் பூதங்களும் தங்காரியங்களோடும் காரணங்
களோடும் ஒருங்கே நில்லாது நசிக்குங் காலத்திலும்
(அவைகளிலிருக்கிற) தான் நசியாததாய். அசித்தின்மே
லாகி—அசேதனப் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் (புரு
ஷார்த்தமாய் இருக்கையால்) உத்க்ருஷ்டமானதாய்.

20. நுண்ணோர்கொள் அக்கரமா நுலுரைக்கும்—
அவ்யக்தமான அக்ஷரமென்று நூல்கள் கூறும். அப்
பொருளை எண்ணோர் பரமகதி என்றுரைப்பார்—அப்
பொருளைத்தான் வேதவித்துக்கள் பரமகதி யென்பார்
கள். நண்ணியது மீனார்—அதையடைந்தவர்கள் மறு
படியுந் திருப்புவதில்லை. (இதுதான் கைவல்யமாவது.)
எனக்கததான் மேலாய் ஒளிசிறந்து மாளா இருப்பிட
மாம்—எனக்கு அதுதான் என்னுடைய நியமன ஸ்தா
னங்களில் மேலானதாய் ஒளியிற் சிறப்புற்று மாளாம
லிருக்கின்ற ஸ்தானமாகும். [என்றால், அசேதனமான
பிரகிருதி ஒரு நியமன ஸ்தானம். அத்தோடு கலந்தி
ருக்கிற ஜீவனென்னும் பிரகிருதியானது இரண்டாவது
நியமன ஸ்தானம். அவ்வசேதனத்தைவிட்டுப் பிரிந்த
முக்த ஸ்வரூபமான ஜீவன் மேலான நியமன ஸ்தான
மென்றபடி.] ஒளி-காந்தி, இங்கே ஞானமென்று

கொள்ளத்தக்கது; அப்பொழுது, 'மேலாய் ஒளிசிறந்த' என்பதற்கு, பிரகிருதியோடு கலந்து மித ஞானமான ஜீவ ஸ்ரூபத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாய், அபார ஞானமானதாய் முக்த ஸ்ரூபமாயிருக்கிற என்று அர்த்தமாகிறது.

21. பாம்புருடன்—பாமபுருஷன். அனன்னிய மாஞ் சிந்தைக்கு—மற்றொன்றை நாடாத பக்திக்கு. பாம்புருஷன், பக்தியால் எளிதாக அடையக்கூடியவனென்க.

22. யாதுவழி செல்லுங்கால் மீன்வர்—ஐசுவரியத்தைக் கோரின புண்ணியவான்கள் எந்த மார்க்கமாய்ச் சென்றால் திரும்புகின்றார்களோ. வழி என்றது அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை. “யத்ரகாலே” என்ற கீதா வாக்கியத்தில் கால சப்தத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மார்க்கமென்று பொருள் செய்ததை யனுசரித்து இந்த நூலாசிரியரும் “யாதுவழி” என்று கூறினானென்க. “மார்க்கமானது பகல் தொடங்கி ஸம்வத்ஸரம் வரையிலுள்ள காலாபிமானி தேவதைகளால் நிறைந்திருக்கையால், மார்க்கத்தை யிங்கே காலசப்தம் காட்டுகிறது” என்பது ஸ்ரீபாஷ்யம்.

23. அங்கி—அக்னி. முற்பக்கம்—பூர்வபாகம், சக்
கிலபாகம். வடஅயனம்—உத்தராயணம். பிர்ம்மத்தை
யுன்னும் (அறிந்த) மனத்தவர்கள் உத்தராயணத்தில்
சக்கிலபாகத்தில் பாபிர்ம்மத்தையடைகிறார்கள் என்க.

24. தாமம்—புகை. பிற்பக்கம்—அபரபாகம், கிரு
ஷ்ணபாகம். தென்னயனம்—தகிணியனம். போம
வன்—போகின்ற புண்ணியகர்மஞ் செய்தவன்.

25. இருமைமேலி—இரு தன்மையை யடைந்து.
கோளாறு—துன்பம். இக்கோளாறு என்பது கிரக
சாரம் என்னும் வடமொழியின் நேரான மொழிபெயர்
ப்பு. கிரகிப்பது என்னும் பொருளுள்ள கிரகம் என்
பது கோள் எனவும், சாரம் என்பது ஆறு [வழி] என
வும் ஆயிற்று. ஒருவனுக்குத் துன்பம் வந்தற்றகாலத்து
அத்தன்பத்தைக் கிரகசாரபலனாகச் சொல்வது உலக
வழக்காதலால் இங்கும் தன்பத்தைக்கோளாறுஎன்றார்
இவ்வாசிரியரும். வெளித கரிதா யிருமைமேலி யுல
கேய்ந்த அளிய நெறி என்றது—சுக்லகதியென்கிற அர்ச்
சிராதி மார்க்கமும், கிருஷ்ணகதி யென்கிற தாமாதி
மார்க்கமும் உலகத்திற்குச் சாசுவதமாய் ஏற்பட்ட
இரண்டுமார்க்கங்களை. இவற்றுள் சுக்லகதியாற்சென்
றவன் திரும்புகிறதில்லை. கிர்ஷ்ணகதிடாற் செல்லும

உன் திரும்பிய்கிரா னென்றறிக. [இருவகையான
ஞானிகளும் சுக்லகதியிற் செல்கின்றார்க ளென்றும்
புண்யகர்மஞ்செய்தவன் கிருஷ்ணகதியிற் செல்கின்றா
னென்றும் சுருதி சொல்லுகிறது.]

26. இந்த இருவகையான மார்க்கத்தையுமறிந்த
யோகியானவன் பிரயாணகாலத்தில் ஒருவிதத்தாலும்
மோகத்தை வடையமாட்டான். தனக்கென்று வருத்த
அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலேயே போவான். ஆகை
யால், பார்த்தனே! நீயும் தினந்தோறும் அர்ச்சிராதி
மார்க்கத்தைச் சிந்தித்திருக்கையாகிற யோகத்தைச்
செய்ய முயல்வாய் என்பது இச்செய்யுளின் தாத்பர்யம்.

27. கேள்வி—யாகம். பயன்—புண்யபலன். இந்த
அறிவு அமரும் யோகி—இந்த இரண்டு அத்யாயங்களி
லுஞ்சொல்லப்பட்ட பகவான் மகிமையை யறிந்தவன்,
பிரம்மஞானி. மேன்முதலா நிலம்—மேற்பட்ட முதல்
முதலான ஸ்தானத்தை. அடையும்—அடைவான்.

அத்யாயம்—9.

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகம்.

முன் அத்யாயத்தில் உபாவிப்பவர்களின் பேறுபாட்டுக்குக் காரணமான விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது உபாவிக்கவேண்டும் பாம்புருஷன் மகிமையையும் ஞானிகளுக்குண்டான விசேஷத்தையும் விசாரித்து, பக்திருபமான உபாஸனத்தின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது.

1. மறைப்பொருள்—அதி ரகஸ்யார்த்தமான பக்தியென்னும் உபாஸனஞானத்தை. பொருமை—அருமை; அதாவது—ஸகலபதார்த்தங்களிலும் வேறுபட்டிருக்கிற அபாரமான அம்பெருமான் மஹிமையைக் கேட்டால், இது இப்படியெல்லாம் இருக்குமா என்று அதில் நம்பிக்கை கொள்ளாமை. செப்புகேன்—(அந்த ஞானத்தின் கதிவிசேஷத்தோடுகூட) சொல்வேன். செறிவில்
 1—அசுபமான வினை, பாவங்கள்.

2. இது—இந்த பக்தியானது. இராஜகுஹ்யம்—ராஜகுஹ்யம். வித்தைகளுக்கெல்லாம் இராஜாவாகையால் இதற்கு ராஜவித்யையென்றும், ரஹஸ்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்கையால் ராஜகுஹ்யம் என்றும் பெய

ராயிற்று. பவித்திரம்—(ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் படியான) பரிசுத்தம். எதிர்காணும் மாட்சிதரும்—அறியவேண்டும் பொருளான என்னைப் பிரத்தியக்ஷ விஷயமாகக் காணும் பெருமையைத் தரும். வீயாது—மற்ற ஸாதனங்களைப் போலப் பலனை யளித்தபோதே யழிந்துபோகாமல் மோகத்தைக் கொடுத்தபின்பும் அழியாமலிருக்கும்.

3. இத்தருமந்தன்னை இயல்வான் விரும்பாத மத்தரவர்—(இப்படி மிகவும் இனியனான என் விஷயத்தில் செய்யும் பக்தியானது இனியதாயும், என்னை யடைவீப்பதாயும், அழிவற்றதாயுமிருக்க,) இதைக் (கைப்பற்றும்படியான கல்ல நிலையிலிருந்தும்) ஆசரத்தோடு கைப்பற்ற விரும்பாத மூடர்கள். மருவாதே—அடையாமல். பவம்—ஸம்ஸாரம். படிமதிக்கும் வில்லாய்—கம் புகழ்கின்ற வில்லையுடைய அர்ஜுனனே!

4. இவ்வுலகெல்லாம்—சேதனம் அசேதனம் என்றிருவகையாயுள்ள இவ்வுலகங்கள் யாவும். பார்த்து—வ்யாபித்த. [உலகங்களையெல்லாம் தரிப்பதற்காகவும் ஆன்வதற்காகவும் பதியாயிருந்து பகவான் வியாபித்திருக்கின்றனனென்றறிக.] காந்து—மறைந்து. மன்னாது—பொருந்தாமல்.

5. தொத்தில்லை—பற்றில்லை. 'மெய்த்தன்' என்றிருக்கும் தனிச்சீரை மெய்த்தன்மை யெனத்திருத்திக்கொள்க. என்னினையால்—எனது சங்கற்பத்தினால். ஸதல பூதங்களையும் தரிப்பவனாகிய நான் அவைகளாற் பெரிதும் ஸகாயத்தைப்பெறாமல் கேவலம் ஸங்கற்பமாத் திரத்தால் அவைகளைத் தரித்தும், ஆண்டும், பரிபாவித்தும் வருகிறேன். இதுதான் என்னுடைய யோகமாகிறது என்றனென்க.

6. விசம்பு—ஆகாசம். உலவும்—ஸஞ்சரிக்கும். என்னிடையில்—என்னிடத்தில். எல்லாம்—எல்லாப் பூதங்களும். சால—நன்றாக. நிராதாரமான ஆகாசத்தில் பெரிதான வாயுவானது ஒங்கியெழுந்த எங்குஞ் சஞ்சரிக்கின்றதைப்போல எல்லாப் பூதங்களும் (அவைகளால் காணப்படாத) என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் என்றருளிச்செய்தானென்க.

7. முன் அசித்தாம் என்னுருவில் முற்றமீப் பூதங்கள் தன்னசிப்பால் ஊழிச் சமைவில்—ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமுமாயுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களும் நாமரூபங்கொண்டு பிரிக்கப்போகாமல் கேவலம் தமஸ்ஸு என்று சொல்லப்பட்ட என் சரீரமான பிரகிருதியில் நான் முகனுக்கு முடிவுநாளான கல்பயுகத்தில் என் ஸங்கல்

பத்தால் வயிக்கின்றன. ஆதிகாலத்தே—கல்பாதியில். யான்தானே அடையப்படத்திடென்—நானே அவைகளை யொருங்கே சிருஷ்டிப்பேன்.

8. என்றன்பிரகிருதி—விசித்திரமாய் விகாரப்படும் என்னுடைய பிரகிருதியை. எய்த—நான் எட்டுவகையாக விகாரப்படுத்தி. இவற்றை—தேவர், திரியக்கு, மனிதர், தாவரம் என்கின்ற நால்வகைப் பூதஸமுதாயங்களை. முன்றன்மையால்—குணமயமான அந்தப் பிரகிருதியினின்றும். பின்னும்—திரும்பவும் திரும்பவும். அளிப்பன்—சிருஷ்டிக்கிறேன்.

9. தொத்து அற்ற எனை—பிடிப்பு(ஸங்கம்)இல்லாமலிருக்கிற என்னை. இறையும்—சிறிதும். பிணியா—கட்டுப்படுத்தமாட்டா. [தேவனாயும், மனிதனாயும் பிராணிகள் வித்யாஸமாயுண்டாவதற்குக்காரணம் ஜீவர்கள் செய்த பூர்வகர்மமென்க].

10. அசித்த — என் பிரகிருதி. என் நோக்கம் பெற்று—ஜீவர்களின் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஸத்யஸங்கல்பஞ்ஞான என்னுடைய கடாகூத்தைப்பெற்று. சராசரத்தை—சராசரமாயுள்ள இந்த ஜகத்தை. இன்னோக்காம் என்பதனை இந்நோக்காம் எனத்திருத்திக்கொள்க.

ஏதுவினால்-இப்படி சுர்மானுகுணமாக நான் கடாக்கிக்
கிறேனென்ற இந்த ஹேதுவினால். பெறும்—உண்டு
பண்ணும்.

11. எந்த உலகுக்கும் இறையாகும் என் பெருமை-
எல்லா ஜகத்துக்கும் முக்கிய காரணனாயிருக்கும் மஹே
சுவரனான எனது பெருமையை. இங்கே பெருமை
யென்றது, நம்மைப்பற்றிக் கடைத்தேறட்டிமென்று
கருணையாலும், ஒளதார்யத்தாலும், அன்பினாலும் இப்
படி மனிதனாய் அவதரித்திருக்கின்றதை.

12. தயைமுதலிய என் மேன்மைக்கீடாத நான்
மனிதனாய் அவதரித்திருக்கின்றேனென்பதை யறிய
வொட்டாமல் மறைக்கின்றதாய் அரக்கர் தன்மையும்
அசுரர்தன்மையும் பொருந்தியதாயுள்ள இப்பிரகிருதிக்
குள் அகப்பட்ட இந்தப் பிராணிகள், தாங்கோரியகோ
ரிக்கையொன்றும் நிறைவேறாமலும், எடுத்த காரிய
மெதுவுங் கைகூடாமலும், நினைத்தகெல்லாம்பழுதாய்
(சராசரமாயுள்ள பதார்த்தங்களில் ஒன்றையும் உள்ள
படியே யறியமாட்டாமையால்) எல்லாம் வியர்த்தமா
யிருப்பதாக நினைத்துக் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்க.

13. ஆன்றவர்—மகாத்மாக்கள். வீயா—அழிவில்
லாத. முதலாகி—பூதங்களுக்கு ஆதியாகி. உன்னி-

அறிந்து. பணிவர்—பஜிப்பார்கள். திவ்வியமாய் என்ற இயல் பெற்றியல்கார்—தெய்வத்தன்மை பொருத்திய பிரகிருதியை அடைந்தவராகார்.

14. மிகவும் (என்னையே விரும்பியவராகையால்) என்னைக் கீர்த்தனஞ்செய்தல், என்னை யடைவதற்காக யத்தனஞ்செய்தல், என்னடிகளில் முடிசாய்த்தல் முதலிய செயல்களைச் செய்தபோது ஒரு க்ஷணமும் தரிக்க மாட்டாதவர்களாய், (என்றால்—என் குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் என் திருநாமங்களை நினைத்துச் சரீரம் புனகித்தும், ஸந்தோஷாதிசயத்தால் கத்கத ஸ்வரத்தோடு நாராயண! கிருஷ்ண! வாஸுதேவ! என்று இப்படி சொல்லிக்கொண்டும், அப்படியே அர்ச்சனை முதலிய நமது ஆராதனத்திலும் அதற்கனுகூலமாகத் திருக்கோயில் திருநத்தனவனம்முதலிய திருப்பணிகள் செய்வதிலும் திடமான உத்தேசத்தோடு யத்தனஞ்செய்து கொண்டும், பக்தியின் மிகுதியால் அஷ்டாங்கமும் படியும்படி பூமியில் தும்பு, சேறு, மணல் என்று ஒன்றையும் பாராமல் என்னைக் கண்டவுடன் தடிபோல் விழுந்து தண்டன் சமர்ப்பிப்பவர்களாய்) எப்போதும் என் ஸந்திதியில்ருக்கவேண்டுமென்று அதற்காகத் தாமுள்ள நாளெல்லாம் எனக்கடிமை செய்வதே தொழிலாயிருப்பார்கள் என்பது இச்செய்யுளின் கருத்த.

15. வேறு சிலர்—பின்னுஞ் சில மகாத்மாக்கள். ஞானமெனும் வேள்வியால்—முன்சொன்ன கிர்த்தன திகளோடு கூட ஞான யக்ஞத்தாலும். மெய்த்தன்மை தேறிச் சேவிப்பர்—அநேகவிதமாகவும் தனித்தனியாகவும் ஜகதாசாரமாகவும், ஸமஸ்தப் பிரகாசமாகவும் நன்கிருப்பதாக என் தன்மை தெரிந்து என்னை உபாவிப்பர். [என்றால், எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு சூக்ஷ்மமாய் நாமரூபங்களில்லாமலிருந்த சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாய்த் தரித்திருந்து, ஒரு கால விசேஷத்தில், “அநேகவிதமான நாமரூபங்களோடு கூடிய ஸ்தூலமான சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாய்த் தரிக்கக் கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்த, தானொருவனே தேவர், திரியக்கு, மனிதர். தாவரம் என்று விசித்திரமாயுள்ள உலகத்தையெல்லாம் சரீரமாகத் தரித்திருக்கின்றான் என்று நினைத்தவர்களாய் என்னை உபாவிக்கின்றார்களென்பது தாழ்பர்யம்.] பாரந்த-வியாபித்த.

16. கிருது (ஜியோதிஷ்டோமாதி) க்ரது ஸ்வரூபன். சுவதை இது ‘ஸ்வதா’ என்னும் வடமொழித் திரிபு; பித்ருக்களுக்குரிய அன்னம் என்பது பொருள். மந்திரம் நெய்—மந்திரமும் நெய்யும். அங்கி—ஆஹவநீயம் முதலிய ஹோமாக்கினி.

17. விதாதா—நல்ல ரக்ஷகன். இங்கே தாய்தந்தையரைத்தவிர மற்றப்படி உத்பத்திக்கு உதவியானவர்களைக் குறிக்கின்றது. அறிதன்மை—அறியப்படவேண்டித் தன்மையுள்ளவன். பவித்திம்—பரிசுத்தம் ஈட்டமுறும் வேதங்கள்—ருக், ஸாம, யஜுர்வேதங்கள். ஈட்டம்—சேர்க்கை. ஈண்டு என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர்.

18. பத்ருய்—ஆங்காங்கு அடையப்படும் இடமான ஸ்வர்க்காதிகளாய். பரிப்பவளாய்—தரிப்பவளாய். இறையாய்—ஆள்பவளாய். பார்ப்பவளாய்—பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பவளாய். இருப்பிடமாய்—உரைவிடமாய். வன்சரணாய்—இஷ்டத்தைத் தந்து அளிஷ்டத்தை யொழிக்கும் புகலிடமாய். உத்ருளாய்—இதஞ்செய்யுந் தோழனாய். தோற்றம் முடிவுக்கு இடமாய்—வஸ்துக்களின் உத்பத்திக்கும் லயத்துக்கும் ஸ்தானமாய். நிதியாய்—ஆதாரமாய். வீயாதவித்தாவேன்—அழிவற்ற முதற்காரணமுமாவேன்.

19. தாவம்—தாபம். கபி பாபம் ஆதபன்—என்பன கவி, பாபம், ஆதவன் எனவந்தார்போல வந்தது. மழையைத் தடுத்த மழையை விடுவேன் என உரைத்துக்கொள்க. தடுத்தல்—கிரகித்தல். சாவவிடாத்

தென்னமுது—சாவாமற் செய்கின்ற அமிர்தம். அமிர்தம் என்பதற்கே இப்பொருளுளதேனும் கரிகளபம் என்பதுபோல வந்ததெனக்கொள்க. கூற்றம்—யமன் உள்ளது—ஸத்து, தக்காலத்தி லுள்ளது. இலது—அஸத்து; இறந்தகாலத்திலிருந்ததும் இனி உண்டாகப் போவதும். [ஸத்தம் அஸத்தம்—நானே யென்பதற்கு முக்காலத்திலுமுள்ள சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாயுடையனாய் அந்தந்த ரூபங்களா யிருப்பவன் நானே யென்பது தாத்தர்யம்.]

20. வேதத் தியல்கின்றார்—கீழ்ச்சொன்னவர்களைப் போல வேதாந்த நிஷ்டையில்லாமல் கேவலம் ருக்கு முதலிய மூன்று வேதங்களில் மாத்திரம் நிஷ்டையுடைய திஸைவித்தியர்கள். எச்சத்தால்—யாகங்களால். வினைபோய்—பாவத்தில் நின்றும் கீங்கி. வான் இரப்பர்—ஸ்வர்க்க கதியைப் பிரார்த்திப்பர். அமரர்நாடு—தேவலோகம். துய்ப்பார்—அனுபவிப்பார்

21. பொன் நகர்—ஸ்வர்க்கலோகம். மறைத்தன்மைக் கதியடைந்தார்—வைதிக தர்மத்தை அனுஷ்டித்தவர். காமம்—(ஸ்வர்க்காதி) காமம். [துயர் தீர்ந்த சுகமாயுள்ள அந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்து, அந்

குண்டான திவ்யபோகங்களை நுகர்ந்து, பிறகு அந்த நுகர்ச்சிக்கு ஹேதுவான புண்ணியங்கள் அழிந்தவாதே, மறுபடியும் இந்த மானிட லோகத்தில் வந்து சேருகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் வேதாந்தத்தில் தேறின ஞானத்தை யடையாமல் கேவலம் வேதத்தில் மாத்திரஞ் சொன்ன தர்மங்களை யனுஷ்டிப்பதினால் சுவர்க் காதிகளான அற்ப பலன்களை யடைந்து அடிக்கடி போக்குவரத்துமாயிருக்கிறார்கள் என்பது இப்பாகரத்தின் திரண்ட பொருள்.]

22. வேறின்றி — மற்றொன்றில் நாட்ட மின்றி. அதாவது யாதொரு பயனையும் நாடாமல். ஒன்றி—பொருந்தி. யோகம்—என்னுடன் சேர்க்கையாகிறது¹ யோகத்தையும். கேசுமம்—(மீண்டுந் திரும்பாமையாகிறது) கேசுமத்தையும்.

23. மற்றுன தெய்வம்—இந்திராதிகளான அந்ந் தேவதை. மன்னி—பொருந்தி. பற்று—சிரத்தை. இறைஞ்சும்—பக்திசெய்கின்ற. உற்றுன என்னையே யேத்திதைஞ்சி—உண்மையில் அத்தேவர்களைச் சரீரமாகப் பொருந்தியுள்ள என்னையே யாராதித்து. [என்னையே யாராதிக்கின்றார்கள் னென்றாலும் முறை தவறியாராதிக்கின்றார்கள். அதாவது இந்திராதிதேவர்களைக்

கர்மத்தாலாராதிக்கவேண்டிய முறை வேதாந்தத்தில்
எப்படிச் சொல்லப்படுகிறதோ அப்படி யாராதிப்
பதிலை என்றபடி. ‘அக்னிஹோத்திரம் முதலிய கர்
மங்கள் இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவான பரமாத்
மாவை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டால்தான் அந்த
இந்திராதிகளைக் குறித்துச் செய்ததாகும்.’ என்று இவ்
விதமாகவெல்லாம் வேதாந்தத்தில் சொல்லப்படுகின்
றன.]

24. ஆங்களைத்து வேள்விக்கும் ஆராத்தியன்
நானே—ஸகலமான யக்ஞங்களுக்கும் ஆராதிக்கத் தக்
கவன் நான்தான். நானே பலன் கொடுப்பேன்—அதற்
குத் தக்கபடி பலன் கொடுப்பவனும் நானே. என்னை
யிவ்வாறு அறியார்—“கர்மங்களெல்லாம் இந்திராதிக
ளுக்கு அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனுக்கு ஆராதன
ரூபங்கள்; ஆராதிக்கத்தக்கவனும் அயனே.” என்று
என்னை இவ்விதம் அறியாதவர்கள். நமூவுவர்—மித
மான பயன்களைப் பெற்றவர்களாய் நமூவிப் போவார்
கள். அதாவது மறுபடியும் மறுபடியும் திரும்புதலை
யடைவார்கள்.

25. தேவர் தமையனைந்தார் சென்றடைவர் ஆங்க
வரை—இந்திராதிகளைக் குறித்துச் செய்கிறோமென்ற

ஸங்கல்பத்தோடி யக்கும் முதல்ய கர்மங்களால் தேவர்
களை யாராதித்தவர்கள் அந்த இந்திராதிதிகளைப்போய்
அடைகிறார்கள்; யாவர் பிதூக்கன்பா லாங்கணைந்தார்
(சென்றடைவர் ஆங்கவரை) - எவர்கள் பித்ருக்களைக்
கோரிச் செய்து ஆராதிப்பார்களோ அவர்கள் அந்தப்
பித்ருக்களைப்போய் அடைகிறார்கள்; மேஷுவர் அப்
பூதத்தை ஆங்கணைந்தார்—யக்ஷ, ராக்ஷஸ பிசாசாதி
களைக் குறித்துச் செய்து ஆராதித்தவர்கள் அந்தப்
பூதங்களையே யடைகிறார்கள்; என்பாலணைந்தார்—
அந்த யக்ஷங்களையே. “அந்தத்தேவபித்ரு பூதங்களுக்கு
அந்தராத்மாவாயுள்ள பரமாத்மாவை யாராதிக்கக் கட
வோம்” என்கிற ஸங்கல்பத்தோடி செய்து என்னை
யாராதித்தவர்கள். பொன்றாது சேர்வரெனைப் பா
தத்து—அழியாதவர்களாய் என் திருவடியை யடைகி
றார்கள். [என்றால்:—தேவாதிதிகளைப் பூஜிக்கின்றவர்கள்
அவர்களை யடைந்து அவர்களோடு இன்பத்தைநுகர்ந்து
அவர்கள் நசிக்கும்போது தாமும் நசித்துவிடுகிறார்கள்.
என்னைப் பூஜிப்பவரோ ஆதியந்தமில்லாமல் ஸர்வக்ஞ
னாய், ஸத்ய ஸங்கல்பனாய், அநந்த கல்யாண குணங்க
ளுக்குப் பெருங்கடலாய் அந்தமில் இன்பத்தை யுடைய
வனான என்னை யடைந்து மீண்டித் திரும்பாமலிருக்கின்
றார்களென்றபடி.] “மூவா முதலா வுலகம்” என்னும்

சிந்தாமணிச் செய்யுளில் 'சேர்தம்' என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் வணங்குவோம் எனப் பொருள் செய்திருப்பதனால் ஈண்டும் அச்சேர்தலின் பரியாயமாகிய அணைதல் என்பதற்கு வணங்குதல் அல்லது ஆராதித்தல் எனப்பொருள் கொள்க.

26. பத்திரம்—எளிதில் சம்பாதிக்கக்கூடிய திருத்தழாய் முதலிய பத்திரங்களையோ. புனல்—தண்ணீரையோ. ஒத்து இயலும்பத்தியுடன்—மனமொத்துப் பொருந்திய பத்தியோடு கூட. துமனத்தான்—பரிசுத்த மனமுடையவன். ஆர்ந்து—விரும்பி. உதவிச்சுத்திய என உலி மிகுத்துக்கொள்க. ஆர்ந்து தய்ப்பன்கிடையாதது கிடைத்ததே யென மிகவும் ஆதரங்கொண்டு அங்கீகரிக்கிறேன்.

27. செய்யுமதும்—சர் ஸ்திதிக்காகச் செய்யும் லௌகிக கர்மங்களும். 'முற்றுமற் றொரோவழி' என்பதனால் அதும் என்றாயிற்று, என்பாலுடனிருத்தி—என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து வீடு. [என்றால், யாகம் தானம் முதலியவைகளால் ஆரதிக்கப்படுந் தேவர்களும் அந்த ஆராதனத்தைச் செய்து அதன் பலத்தைப் புசிக்கும் நீயும் எனக்கு ஆதீனமாயிருக்கையாலே யாவருக்கும் மேலான பதியாய் முதல் கர்த்தாவாயுள்ள என்

னிடத்தில் (ஆராதித்தப் பயன் பெறுகின்ற) உன்னை யும் (ஓ ஆரதிக்கும்) தேவர்களையும் ஸமர்ப்பித்து விடு என்றபடி.] தொத்து—பற்று.

28. ததவுசேர் யோகம்—ஸர்வாஸயோகம். எய்திய—பொருந்திய. சபாசபமாய் மூன்வினையின்—சன்மையாகவும் தீமையாகவும் மூன்கின்ற பழைய கர்மங்களினுடைய. அறப்பெறுதி-விடப்படுவாய். உகந்து விழ்த்து.

29. யாவர்க்கும் ஒப்பன் நான்—தேவர், திரியக்கு மணிதர், தாவரம் என்று (சாதியினாலும் உருவத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் அறிவினாலும்) மிகவும் நனமாயும் உயர்வாயுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களிலும் யாராயிருந்தாலும், என்னை யாச்ரயிக்கும் விஷயத்தில் இன்னுன் உயர்வானவன் இன்னுன் தாழ்வானவன் என்று எனக்குக் கிடையாது. எல்லார்க்கும் நான் ஸமமானவன். வெறப்பு-தவேஷம். உகப்பு—பிரியம். என்பால்—என்னிடத்தில் இருக்கிறார்கள். முதல் நூலில் என்னிடத்தில் என்றுமட்டும் பொருள் படக்கூடிய 'மயி' என்னும் பதத்தைப் பிரயோகித்திருப்பது போல இவ்வாசிரியரும் 'என்பால்' என்று சொல்லி விடுத்தார். இருக்கின்றார் என்பதனை வருவித்து முடிக்க. 'சிலிகை

பொறுத்தானே னேர்த்தானிடை.' என நாயனார் கூறியிருப்பதையும் காண்க.

30. துராசாரம்—கெட்டநடவடிக்கை. அதாவது தன் ஜாதிக்கு ஏற்றபடி எதைச் செய்யும்படியாயும் எதை நீக்கும்படியாயும் சொல்லியிருக்கிறதோ அதைக் கடத்தல். 'வேறுன்னுத்தகவின்றி' என்பது வேறுன்னுத் தகவொன்றி யென்றாவது வேறுன்னுத்தகவின்றி யென்றாவது இருத்தல் னேர். கிடைத்த பிரதிகளில் இருந்தவாதே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இங்கே வேறுன்னு என்பதற்கு வேறொன்றை நினையாமல் எனப் பொருள் கொள்க. வால் அறிவன்—விளங்கிய அறிவை யுடையவன். 'வாவறியன் நற்றான்' என்றார் நாயனாரும். மதிக்கப்படும்—வெகுமதிக்கப்படுவான்.

31. ஒல்லை—சீக்கிரம். தருமத்துற்ற ஒருவனும்—தருமத்தோடு பொருந்தின ஒருவனாவான். [என்றால்—யாதொரு விரோதமுமின்றி என்னை யடையவேண்டுமென்று எண்ணத்தைக் கொண்டு அதனால் என்னை யடைவதற்கு விரோதமான துராசாரத்தினின்றும் நீக்குகிறான் என்றபடி] மன்னும்—அடைவான். கட்டறுனி—இது கட்டறுனி என்றிருத்தல் வேண்டும். 'ப்ரதி

ஜாஹி' என்று முதல் தூவிலுள்ளதனால். கட்டுத்தல்—உறுதி கூறல்.

32. பற்றினால்—ஆச்ரயித்தால். பாவம் பயில்பிரவி—பாபத்தைக் காரணமாயுடைய பிரவி. பேர்த்து—திரும்பவும்.

33. ஆனாத—கெடாத. அந்தணர்—பிராம்ஹணர், வேதாந்தத்தை யணவுவோர் என்பது அஃயவப்பொருள். ஞானாதிக வரசர்—ராஜரிஷிகள். நண்ணெளிது—அடைவது எளிதாகும். மாயும் இத் துன்புலகம்—அசாசுவதமாய்த் தாபத்திரயத்தால் மூடப்பட்டுச் சிறிதும் இன்பமில்லாததாயிருக்கும் இவ்வுலகத்தை.

34. எழில்—அழகு. என்னையே வன்பற்றாய்—என்னையே கதியாக.

அத்யாயம்—10.

விபூதியோகம்.

1. உகத்து—ஸந்தோஷித்து. முகம்செய்து—எதிர்பார்த்து. இயம்புவன்—சொல்வேன். உன்னது இதம்

வேண்டி—(என் விஷயத்தில் பக்திபிறந்து வளரும்படி, உன்னுடைய கேட்கத்தையே வேண்டி. மேன்மை—பரமமான (மேலான) உசனம். மையல் அற்று—கவலை யற்று. ஈன்டியென்று என்பதை ஈன்டியென்று எனத் திருத்திக்கொள்க.

2. என் பெருமை—எனது பிரபாவத்தை: அதாவது என்னுடைய நாமம், சுருமம், ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், முதலியவைகளை. இமையோர் — தேவர்கள். புலன்சளுக்கெட்டாத விஷயங்களைப்பார்க்கக் கூடியவர்களாய் மிகுந்த அறிவுடையாய் இருத்தல்பற்றி இமையோரையும், முனிவரையும், 'எழில்' என்று விசேஷித்தாரென்க. எழில் என்பதனை யிமையோர்க்குக் கூட்டுக. இறையும் அவர் அறியார்—(தேவாதிகளுக்கெல்லாம் எல்லா விதத்தாலும் ஆதியாயிருக்கையால் நான் அவர்களுடைய தேவத்தன்மைக்கும் ரிஷித்தன்மைக்கும் காரணமான புண்யத்தக்குத் தக்கபடி அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் அறிவு மிகவும் ஸ்வல்பம்; அச்சிறிய அறிவைக்கொண்டு அவர்கள் எனது அளவில்லாத ஸ்வரூபாதிகளை யுள்ளபடியே) சிறிதும் அவர் யமாட்டார்கள்.

3. ஆதியிலனாய்—ஆதியில்லாதவனாய்: (அதாவது ஹேயமான பிரகிருதியோடு முற்காலத்தில் கலந்த

கிடந்த முக்தாத்மாக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவ
னாய்.] அயனும் எனை—பிறப்பில்லாதவனாகிற என்னை:
(அதாவது, விகாரப்படுகின்ற அசேதனமென்ன. அத்
தோடு கலந்திருக்கையாகிற பிறப்போடுகூடிய ஸம்
ஸாரிசேதனர்களென்ன இவர்களைக் காட்டிலும் வேறு
பட்ட என்னை) மீதறியும் ஈசனா—லோகேசுவரர்களான
பிரம்மாதிகளைக் காட்டிலும் மேலான ஸர்வக்ஞனான
ஈசவரனென்று. மதிக்கலக்கம்—மூடத்தனம். அதா
வது எம்பெருமானை மற்றவர்களிடமிருந்துவனாக நினை

1. புத்தி—நினைவுக்கும்படி மனத்துக்குண்டாகிற
திறமை. அறிவு—ஞானம்; அதாவது சித்தா, அசித்த
விஷயமாய் உண்டாகும் நிச்சயம். மயக்கறுதல்—
மோஹ நிவ்ருத்தி. அதாவது, சிப்பியைக் கண்டு இது
வெள்ளியைச் சேர்ந்ததென்று பிரமித்தவன், பின்னர்
இது வெள்ளியைச் சேர்ந்ததல்ல என்று அப்பிரமம் நீங்
குதல்போல்வது. பொறை—பொறுமை. அதாவது,
மனத்திற்கு விகார முண்டாம்படியான தருணத்தில்
விகார மடையாமலிருக்கை. ஐம்புலன்கள் சார்ந்த
டக்கல்—பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரஹம். உண்மை—இருப்
பது. இதன் இல்லாமை—பயமில்லாமை.

5. ஒப்பு—ஸமபுத்தி. அதாவது, தான், தன்னுடைய இஷ்டன், தன் விரோதி, யாவரிடத்திலும் நன்மை தீமைகளில் ஒரு மனமா யிருக்கை. உகப்பு—(ஆத்மாக்களை யெல்லாங் கண்டு) ஸந்தோஷத்தல். தவம்—தபஸ், அதாவது சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றவண்ணம் போகத்தைச் சுருக்குகையாகிற காயக்கிலேசம். குன்றா—குறையாத. உகப்புக் குன்றா என வலிமிசூத்தக் கொள்க.

6. என்னேய் நினைவால் இயல்வுறுவர்—எனது அபிப்பிராயங் கொண்டவர்களாயிருப்பார்கள். மானசராய்த் தோன்றி—மனத்திலிருந்து உண்டாகி. தக்குதகு என்பதன் இறந்தகால வினையெச்சம்.

7. இந்த விபூதிபையும்—(இப்படி யெல்லாருடைய உத்பத்தியும், ஸ்திதியும், பிரவர்த்தியும் எனது ஸங்கல்பாதீனமென்கிற) இந்த என் ஐசுவர்யத்தையும். யோகத்தையும்—கல்லியாணகுணங்களையும். கம்பியாமல்-அசையாமல். சங்கை—சந்தேகம்.

8. ஏதுக்கும்—சித்தம் அசித்துமாய் விசித்திரமாயுள்ள இந்த வுலகம் ஸர்வத்திற்கும். தோற்றம்—உற்

பத்தி காரணம். நடப்பது—பிரவர்த்திப்பது. ஈதை

9. என்பால் உயிரானார்—என் அநீனமான பிராணையுடையார். தம்மில் தம் சார்வுணர்த்தி—ஒருவர்க் கொருவர் போதித்துக் கொண்டு. எல்லிபகல்—இராப்பகல்

11. சால—மிகுதியாக. அனுகம்பை—அனுக்கிய ஹம். ஞான ஒளிவிளக்கால்— ஞானமாகிய ஒளியை யுடையவிளக்கினால். மாப்ப்பன்—போக்குவேன். மதிமயக்கும் இருள்—அஞ்ஞான இருள்.

13. பரமாம் பிரமம்—பரப்பிரம்ம். பரமாகுந்தாமம்— பரமதேஜஸ். வான்பிறங்கு பூருடன் — திவ்யமான புருஷன். முதவ் தேவன்—ஆதிதேவன். விபுவியாபகன்.

14. அசிதன்—அவிதர். தேவலன் — தேவவர். வியாதன் - வியாஸர். கூர்ந்து - மிகுத்து. “கூர்ப்பும் கழிவு முள்ளது சிறக்கும்.” என்பது தொல்காப்பிய மாதலால் ஈண்டு கூர்ந்து என்பதற்கு மிக்கு என்று பொருள் செய்க. : இனி அன்புகூர்ந்து என்றலுமாம்.

15. அருள்கின்றமைதன்னை—அருள் செய்கின்றமை
யற்றின் தன்மைதன்னை. மை—சுண்டிப் பண்புப் பெ
யர் விசுவதியெனக் கொள்க. தானவர்கள்—அஸ்ர
கள். நின் தோற்றந்தான் அறியார்—உன்னுடைய
வியத்தியை (அதாவது உன்னுடைய உபபவ பிரகாரத்
தை) அறியமாட்டார்கள்.

16. ஸகல பூதங்களையும் உண்டிபண்ணுகின்ற கார
ணப்பொருளாய், ஸகல பூதங்களையும் ஆள்பவனாய்,
தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனாய், லோகநாதனாய், புரு
ஷோத்தமனான வுன்னை நீயே அறியவேண்டுமேயல்லா
மல் மற்றவரால் ஆகாது என்பது இச்செய்யுளின் தா
பர்யம்.

17. பரத்து - வியாபித்து. செவ்வீ - அழகு.

18. எவ்வகையாரும் நற்பொருளில் எக்குணமு மிக்க
வுனைச் செய்வழியாற் சித்திப்பன்—ஸகல கல்யாண
குண பரிபூரணனான உன்னை முன்சொன்னபுத்தி, ஞா
னம் முதலிய ஹவங்களாக் காட்டிலும் இன்னுமெந்
தெந்த நல்ல ஹவங்களிலிருப்பவனாக நன்கு சித்தை
செய்யேன். எவ்வகையாரும்—என்பது எவ்வகையாரும்
எனவுங் காணப்படுகின்றது.

19. பருகம் - பானம் செய்யும். ஆரவிரகில்லை. திருப்தி யுண்டாக உபாயமில்லை.

20. மன்னே - மன்னனே! உரைக்கேன் - சொல் கேள். பரப்பிற்கு விஸ்தாரத்திற்கு.

21. உயிர்தான்-நான் ஆத்மாவாயிருக்கிறேன். ஆத்மாவாவது—சரீரத்தை ஸகல விதத்தாலும் தரிப்பதாய் ஆளுவதாய்ச் சரீரத்துக்குப் பதியாயிருப்பது. ஆதிநடு அந்தமும் நான்-உத்பத்தி ஸ்திதி வயங்களுக்கு நானே காரணன். படி - பூமி. பரிசு - தன்மை.

22. ஆதித்தர் - ஆதித்யர். விட்டு - விஷ்ணு. மதி சந்திரன். தாரகை - நகரத்திரம்.

23. சதக்கிரது - இந்திரன். தூறு யாகஞ் செய்து வன்னென்பது பொருள். நெஞ்சு - மனம். எஞ்சா குறையாத்.

24. இயக்கர் - யக்ஷர். வித்தேசன் - குபேரன் யக்ஷராக்ஷஸர்களில் குபேரனென்க. கிரி - மலை.

25. முன்னும் - முக்யனான. கந்தன் - குமாரன் (ஸூப்ரமண்யன்) ஏனை - மற்ற. தடம் - குளம். ஸாரம் - ஸமுத்திரம்.

26. அக்காம் - அகரம். செபமாம் எச்சம் - ஜபயக்
கும். நிற்பவற்றுள்—பர்வதங்களில். இமவான்—இமய
மலை.

27. சீர் அரசு—பூஜ்யமான அரசமரம். கந்திருவர்க்
காவலனன்—கந்தர்வர்களில் சித்திராதன் நான்.

28. பரிகள் - குதிரைகள், அமுது உதித்தபரி -
பாற்கடலிற் பிறந்த உச்சைச்சிரவம். களிறு - யானை.
காரதிபன் - அரசன்.

29. கோவில்-பசுக்களில். எல்லாம் சுாக்கும் எழிற்
கோ - எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் அழகிய காம
தேனு. சுாக்கும்—பால்சுாக்கு மென்றுமாம். உற்பத்
திக் கந்தற்பன் - பிறவிக்குக் காரணமான மன்மதன்.
காளம்—விஷம். சற்பம் — ஸர்ப்பம். ஒரு தலைப்
பாம்புகளுக்குள் வாசுகி நான் என்க.

30. தேயத்தார்க்கு - ஜலவாசிகளுக்கு. அரியமா-
அரியமாவென்பர். மறம்- வலிமை.

31. பொன்னன் புதல்வன் - ஹிரண்யனது புத்திர
னான பிரஹ்லாதன். தன்னியத்திவ் - அநர்த்தம் தேடு
வதில்.

32. பவனன் - காற்று. படை - ஆயுதம். மகரம் - முதலை. சான்னவி - கங்கை. தன்னில் ஆடினாது பாபத்தைப் போக்குதலால் கங்காதீர்த்தத்தை 'நன் புனல்' என்றார். இனி, எம்பெருமான் திருவடியின் ஸம்பத்தம்பெற்ற கீராதலின் நன்புனல் என்று ரென்ற லுமாம்.

33. உண்டாமவற்றுக்கு-சிருஷ்டிக்கப்படும்பதார்த்தங்களில். ஆதியந்தம் நடு நான்—ஆதியும் மத்யமும் அந்தமும் யானே. [அதாவது ஸகல பிராணிகளையும் ஆங்காங்கு சிருஷ்டிக்கு மவர்களும் ஆங்காங்கு பரிபாலிக்குமவர்களும் நாசம் செய்யுமவர்களும் நானே என்றபடி.] ஆத்ம வித்தை - மோக்ஷ வித்யை. தார்க்கியர்—ஜல்பம், விதண்டைமுதலிய வாதஞ்செய்வோர்.

34. சொற் சேர்த்தி - ஸமாஸம். தொந்தம் - தவந் துவஸமாஸம். தாதா - பாமன்.

35. கண்பாராது-தாக்கிண்யமின்றி. ஆமவற்றுக்கு உற்பவம் நான் - உண்டாகப்போமவைகளுக்கு உற்பத்தியும் நான். திரு - லக்ஷ்மி. நினைவு - ஸ்மிருதி. மேதை - புத்தி. திருதி - தைர்யம்.

36. பெரியசாமம் - ப்ருகத்ஸாமம். சந்தம் - சந்தஸ். வசந்தன் - வஸந்தருது.

37. தேச - பலம். சயம் - ஜயம். துணிவு - வ்ய
உஸாயம். திண்மை - ஸத்வம்.

38. யாதவர் - விருஷ்ணி வம்சத்தவர். கவியுசன் -
உசநாகவி, சுக்கிராசாரியர். வியாதன் - வ்யாஸர்.

39. மறைப்பு அவற்றில் - குஹ்யங்களில்; ரகஸ்ய
மானவைகளுள். மெனன நான் - என்பதில் ஐகராம்
நெட்டெழுத்தாய் நின்று ஒலித்த தென்க. ஆகவே,
கூவினம் என்னுஞ் சீராம். தண்டம் - தண்டனை.

40. மல் - பார்க்கிரமம். முதல் வித்து - உர்பத்தி
பீஜம். அதாவது காணப்படுவதும் காணப்படாததும்
இரண்டிவிதமாயுள்ள உத்பத்திகாரணம்.

41. எல்லை - அந்தம். பார்தபன் - பகைவர்களைத்
தவிப்பவன். விரிவு - விஸ்தாரம்.

42. திருவுடையது - சோபையுடையது. அதாவது
ஸ்ரீமத்தாயுள்ளது. உயர்த்தி - உயர்ச்சி. இங்கே தி,
தொழிற்பெயர்விசுதி. தேச - (ஆளுகையென்கிற)சக்தி.

43. விளம்பிய—சொல்லிய. இகல்—வெற்றி. பற்றி—
நிறுத்திக்கொண்டு. அமர்ந்து—பொருந்தி, வீரும்பி
யென்றமாம்.

அத்யாயம்—11.

விசுவரூப தர்சனம்.

1. மாயன்—கிருஷ்ணன். தூய—பரிசுத்தனான. தொல்உலகம்—புராதனமான உலகம்.

2. ஈரும் மறைப்பொருள்—பரம ரஹஸ்யம். இன் பாருஞ்சொல் என்றது அத்யாத்மமென்று பெயருடையதான் சொல்லை.

3. பிறந்து போகும் வகை—உற்பத்தியாகி யழியும் விதத்தை. ஏதம் அற விரிப்ப—குற்றமறும்படி வீஸ்தரித்துச் சொல்ல. அளவில்—அக்யமான. பெருமை—மஹாத்மியம்.

4. பரமீசா—பரமேசா. மாசு ஒன்றா வண்ணம்—குற்றம் பொருந்தாத மாதிரியாய். மருவியது—பொருந்தியது. தேசு—ஒளி. மாலே—திருமாலே. இறைபுருவை—ஈசுவர ஸம்பந்தமான ரூபத்தை.

5. ஒழியாமே—ஒழியாமல். பாங்கு—நன்றாக.

மைந்த பருவத்தும் இன்னும் வளருமென்பது தோன்ற
நிற்றல். ஈது—இதனை. ஏரார்—அழகுபொருந்திய.
நிறம்—வர்ணம். உருவம்—வடிவம்.

7. அார்கள் — ருத்திரர்கள். அச்சுனிகள்—அச்
வின் தேவர்கள். மருத்து—வாயுக்கள். முன்காண
ஆச்சர்யத்தை நீ நன்கு பாராய் என்க.

8. என் காண்பான் இச்சித்தாய்—எதைப் பார்க்க
இச்சைகொண்டாய். குடாகேசா—அர்ச்சுன!

9. காண்பரிதாம்—பார்க்க முடியாது. கண்தரு
கேன்—கண்களைக் கொடுப்பேன்.

10. ஐசமெனும் அவ்வடிவை—பரமேசுவரத் தன்
மைக்கு ஈடான அந்த ரூபத்தை.

11. வியப்பு—அற்புதங்கள். வான்கலன்கள்—திவ்
யாபரணங்கள்.

12. பரியட்டம்—உஸ்திரம். பூச்சு—சந்தனப்பூச்சு

13. இரவி—சூரியன். ஒருமித்து—ஒன்றாய்.

15. மயிர்க்கோள் எய்தி—மயிர்க்கூச்சு செறியப்பெற

மயிர் — மயிர் — மயிர் — மயிர்

16. பூவார் பிரமன்—கமலாஸனஞ்சிய பிரம்மா. உதரம்—வயிறு. உரகர்—நாகலோகத்தவர்கள்.

17. ஈசன் - ருத்திரன். அனந்த உருவம் - அளவற்ற ரூபம்.

18. ஒளி ராசியாய்—தேஜோ ராசியாய். எங்கும் தேசமர்ந்து— எவ்வாப் பக்கங்களிலும் பிரகாசித்து. அனல்—அக்னி. அற்கன்—சூரியன். அளவற்று—அப்ரமேயனாய். முடி—கிரீடம். நேமி—சக்கரம்.

19. ஆய்வு அறிவுசேர் பரமாம் அக்கரம் நீ—உபநிஷத்துக்களிலே யறிய வேண்டியதாகச் சொல்லப் பட்ட பரமமான அக்ஷரம் நீ. வீய்வு—அழிவு. நிற்கும் அறம்—நித்யமான வைதிகதர்மம். நித்தனும் நற்புருஷன்—ஸநாதன புருஷன்.

20. அனந்தவீரியனாய்-அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய வனாய். மேவியகண் சோதிமதி—பொருந்திய கண்கள் சூரிய சந்திரர்களாக. சோதி—சூரியன். சோதிமதியென்றியைத்து ஒளியையுடைய சந்திரன் என்று பொருள் செய்தல் பொருந்தாது. “சசிஸூர்யநேத்ரம்” என்பது முதல்தூல் வாக்கியமாதலால். தீமுகம்—அக்கினி போன்ற முகம்.

21. விசம்பு—ஆகாசம். கொடியதாய் — உக்கிரமாய். ஆர் உரு கண்டுபொருந்திய உருவத்தைப் பார்த்து.

22. சரகணங்கள்—தெய்வக் குழாங்கள். உரைப் பார்—தோத்திரம் செய்வர். நன்றாக—நன்றாய் முடிசு, “ஸ்வஸ்தி” யென்று. ஆரர்கள்—ருத்திரர்கள். அருக்கர்—ஆதித்தர்கள். சாத்தியர்—சாத்யர். விச்சுவாசுசுவிகள்—விசுவேதேவரும் அசுவினீதேவரும். பித—பித்ருக்கள். யக்கர்—யக்ஷர்.

24. ஒளிர்முகம் கண் தோள் துடை தாள்—எனப் பிரிக்க. பல்வயிறு—பல வயிறுகள். ஒங்குபுயத்தாய்—ஒங்கிய புயத்தை யுடையானே.

25. வான்தடவி—ஆகாயத்தைத் தொட்டு. விளங்கி—பிரகாசித்து. வண்ணம்—வர்ணம். அங்காந்து—திறந்து. உளந்துளங்கி—மனஞ்சலித்து. ஆற்றலுறேன்—தேரீயம் அடையேன். அமர்ந்து—சாந்தமுற்று.

26. காலானலன்போல் — கலாக்கனியைப் போல. மாலாகி — மயக்கமுற்று. சகத்திருப்பே—ஹே, ஜகந்நி வாஸ!

27. அந்தன்-திருதராஷ்டிரன். நிருபர்-அரசர்கள். பாட்டன்-பீஷ்மர். காவலர்-அரசர்கள். துன்ன-நெருங்க. தொக்கு-ஒன்றாகச் சேர்ந்து.

28. எயிறு-பற்கள். பல்பொடியா மன்சிரத்தால்-பொடிபட்ட தலைகளை யுடையவர்களாய்.

29. புனல்-கீர். ஆழியிடை-சமுத்திரத்திடையே. சீற்றம்-கோபம். ஆற்றின்புனல் ஆழியையே யடையு மாறுபோவ வீரரெல்லாம் நின் முகத்தையேயடைகின்றார்களென்க.

30. விட்டிவ்-விட்டிற்பூச்சி. ஈங்குலகம் என்றேனும் வீங்குலகம் என்றேனும் கொள்க.

31. எரிமுகங்களால் விழுங்கி நக்கும் உனது எனக் கூட்டுக. பார்து-பாவி.

32. இயம்பாய்-சொல்லாய். தண் அளி செய்-கிருபைசெய். முதல்-ஆதி. ஆய்ந்தறிவான் இச்சிப்பன்-ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ள இச்சிக்கின்றேன். தேவவரா!-தேவ சிரோஷ்டனே!

33. இறையுரைத்தான்-பகவான் அருளிச்செய்தார். காலன்-யமன். ஒன்னலர்-பகைவர். ஒன்றலர் என்

பது ஒன்னலரென்றுயிற்று. உய்யார்-பிழைக்கமாட்டார்கள்.

34. ஏதலர்-சத்ருக்கள். நீ ஏது ஆ-நீ நிமித்தி மாத்ரம் ஆகு. ஏதுவா என்பதற்கு ஏதுவாக என்றரைத்தல் பொருந்தாது. “நிமித்த மாத்ரம் பவ” என்பது முதலால் வாக்யமாதலால்.

35. இகலில்-யுத்தத்தில். யான்செருத்தார்தம்மை-என்னால் கொலையுண்டவர்களை. காங்கேயன்-கர்ணன். ‘துன்பொய்’ என்பதனைத் துன்பெய்தேல் எனத் திருத்திக்கொள்க.

36. கேசவன்-கிருஷ்ணன். கிரீடி - அர்ஜுனன். கற்கதமாங் கண்டத்தால்-கத்தக ஸ்வரத்தோடு. நடுக்க மெய்தி-நடுக்கத்தை யடைந்து.

37. அமரர்-வித்தகணங்கள். நலம் என்றது இங்

பே-ஜகச்சிவாஸ! உளது-ஸத். இலது-அஸத். அக்
காம்-அகூராம், ஜீவாத்ம தத்வம்.

39. ஆதிதேவன்-முதல்தேவன். தொல்புருஷன்-
புராணபுருஷன். நிதி-நிதானம், ஆதாரமானவன்.
அறிவோன்-அறிவின் தவன். அங்குறிவிற் தங்குபொருள்-
அறியப்படும் பொருள். மேலுயருந் தாமம்-பாந்தாமம்;
பெரிய ஸ்தானம்.

40. நமன்-யமன். அங்கி-அக்நி. சசாங்கன்-சந்தி
ரன். உவகாக்குவோன்-பிரஜாபதி, பிதாமகன். அங்
கவனுக் கேயுமுதல்-பிரஜாபதிக்குத் தகப்பன். நம-
நமஸ்காரம். ஆயிரங்கால்-ஆயிரந்தடவை. நான் நம-
நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

41. வீயாத வீரியம்-அழிவுபடாத வீரியம், அநந்த
வீரியம். விக்கிரமம்-பராக்கிரமம். மிக்கு-அமிதமாகப்
பெற்று. எல்லாம் நீ-ஸர்வ ஸ்வரூபங்களும் நீயே.

42. தோழனேன் நான் எனக் கூட்டுக. மோகந்
தன்னால்-அறியாமையால்.

43. விகாரம்-விறாரம், ஸஞ்சரித்தல். கிடை-
படுக்கை. இருப்பு-ஆஸனம், இருக்கை. ஊண்-போ

ஜனம். தனியில்-ஏகாந்தத்தில். திரளில்-கூட்டத்தில்.
உயர்வழித்தல்-பூஜ்யாமலிருத்தல்.

44. உலவி நிற்கின்ற நீடு உலகிற்கு-சராசரமாயிருக்கின்ற பெரிய பிராணி ஸமூகத்திற்கு. ஆரத்தியன்-பூஜ்யன்.

45. உடலம்-சரீரம். உகப்பிப்பான்-ஸந்தோஷிப்பிக்க. இரப்பன்-பிரார்த்திக்கிறேன். தாதை-பிதா. மகற்கு-மகனுக்கு. சகி-தோழன். சகிக்கு-தோழனுக்கு. இங்கே, இ விருதி பெண்பாலைக் குறிக்காமல் கூட இருப்பவன் என்னும் பொருள்பற்றி ஆண்பாலைக் குறித்து வந்ததெனக் கொள்க.

46. சகத்திருப்பே-ஐகத்தக்கு உறைவிடமே. கண்டுற்று என்பது கண்ணுற்று எனவுங் காணப்படுகிறது. உள் நடுங்கும்-மனம் நடுங்கும்.

47. முடி-கிரீடம். தண்டு-கதை. மன்னு-ஆவாய். ஆயிரந்தோன் அவ்வுருவா என்பது விளி. அவ்வுருவாம் மன்னு எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. 'ஸஹஸ்ர பாஹோ' 'விச்வமூர்தே' என்று முதனூலில் இரு முறை விளிக்கப்படுதலின். மன்னு என்பதில், உ சா ரியை.

48. பார்த்தன் ஈதரைக்க என இயைக்க. மேல் உருவம்-விச்சுருபம். சிற்றொழிந்தார் என்றிருத்தல் நலம். பிரதியில் உள்ளவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது. ஒழிந்தார் ஆர் அமர்ந்து சின்று காண்பார்? என இதற்குப் பொருள்கொள்க.

49. மறை-வேதம். மறைந்த பொருள்களை யுடையது எனக் காரணப்பெயர். இனி, ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் ஓதக் கூடாதென மறுக்கப்பட்டமையின் வேதம் மறை யெனலாயிற்றென்பாரு முளர். உரை-அத்யயனம். சின்னவர்-உன்னை யல்லாதவர்.

56. வேதமோதல் முதலான ஸகல கர்மங்களும் என்னுடைய ஆராதன ரூபமென்று செய்பவனும், எத்தொழிலைச் செய்தாலும் எல்லாம் எனக்கென்று செய்பவனும், என்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியாலே என்னைப் பாடியும், சிந்தித்தும் அர்ச்சித்தும், பணிந்தும் பொழுது போக்குமவனும், இன்னும் இவ்விதமாக என் விஷயமாகவே காலத்தைக் கழிக்காவிடில் தரிக்கமாட்டாம விருப்பவனும், என்னையே பற்றியிருக்கையால் மற்றவைகளில் பொருந்தாதவனும், ஒரு பிராணியையும் பகைக்காதவனும் எவனோ அவன் தோஷங்கள் யாவையுமொழித்து என்னை யடைவான் என்பது இப்பாசரத்

தின் திரண்ட பொருளாகக் கொள்க. 'வைத்தான்' என்பது வைந்தான் என்றிருத்தல் நேர்.

அத்யாயம்—12.

பக்தியோகம்.

1. பத்தராய்—பக்தர்களாய். சேலிப்பர் — உபாவிப்பர். நேர்நுண்மையென்று முயிர்தன்னடைவார்-அக்ஷரமென்கின்ற பிரத்யக் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அதாவது முக்தஸ்வரூபமான ஜீவனை கண்முதலிய புலன்களுக்கு அறியப்படாததென்பதாக உபாவிப்பவர்கள்.

2. ஏற்கு அதிகர் அவர்-எனக்கு அவர்கள் அதிகமானவர்கள். [அதாவது தான்கோரிய பயனாயிருக்கிற என்னைச் சீக்கிரம் வருத்தமின்றி யடைவார்க ளென்ற படி.]

3. சொல்லரிதாய்—தேவனென்றாவது, மனிதனென்றாவது, மற்றும் எவ்விதமாகவாவது சொல்லமுடியாததாய். நுண்ணியதாய்—கண்முதலிய புலன்களுக்குப் புலப்படாததாய். எங்குந் தொடர்புடைத்தாய்—தவர்முதலிய சரீரங்களிலெல்லாம் ஸம்பந்தமுடைய

தாய். அல்லவைபோற் சிந்திப்பரிதாதி — அல்லவை
போன்று நினைக்கத் தகாததாய். உறுதியுறும்—தன்
உருவத்தில் நின்றும் மாறுபடாமலிருக்கும். அக்கரத்
தில்—பிரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தில் (அதாவது ஜீவனில்

4. செற்று-அடக்கி. எங்கும் வாய்ந்த சமபுத்திய
ராய்—ஆத்மாவானது ஞானமே வடிவமாய் எங்கும்
ஒரே ரீதியாய் இருக்கிறதென்று ஸமபுத்தியோடு நினை
த்தவர்களாய். என்னும் என் இன்னுயிரின் இன்பமே
யெய்துவர்கள்-ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட்டு எனக்கு
ஸமமாய் விளங்குகின்ற முக்த ஸ்வரூபத்தை யடைவா
கள்.

6. எவர் தொழிலனைத்தும் என்னிடை வைத்து—
எவர்கள் சரீரத்தைத் தரிப்பதற்காகச் செய்யவேண்டிய
சில லௌகிக கர்மங்களையும், யாகம் தானம், சவம்
ஹோமம் முதலிய வைதிக கர்மங்களையும் அடற்றின்
காரணங்களோடும் உத்தேசத்தோடும் என்னிடத்தில்
ஸமர்ப்பித்த. ஏற்பராய்-என்னையே பெரும்பயனாக
கொண்டவராய்.

7. துன்புயரும் இப்பவமாஞ் சூழ்கடனின்றி-துன்
பம் மிகுந்த இந்த ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினின்

றும். 'சூழ்கடலின்று' என்பதை சூழ்கடலின்று எனத்
திருத்திக்கொள்க.

8. என்பால் துணிவினைவை—நான்தான் அடைய
வேண்டும் பேறென்கிற எண்ணங்கொள். என்பாலே
என்றும் இனிதாய் இருப்புதி—என்னிடத்தில் தானே
நித்தியமாய் இனிதாய் இருந்து வாழ்வாய்.

9. அன்பினிற் பயிலும் பெற்றிமைசேர்நன்னெஞ்சு
உற்று என்னை யடைந்தமர்வான் இச்சியாய்—பிரீதியை
யுட்கொண்ட ஸ்மிருதிருபமான அப்பியாஸ யோகத்
தாலே மனத்தை ஸ்திரமாக நிறுத்தி என்னை யடைய
விரும்பு.

10. வாய்ந்து பயிலவுநீ மாட்டாயேவ்—இந்த அப்
யாஸயோகத்தைப் பொருந்திச் செய்தற்கும் நீ ஸாமர்த்
தியமற்றவனானால். என்னுடைய தொழிலின் இயல்
வுறுதி—என்னுடைய கைங்கர்யங்களைச் செய். வாய்ந்
தெனது செய்யதொழில்மேவி—மிகவும் பிரீதியோடு என்
னுடைய உத்தமமான கைங்கர்யங்களைச்செய்து. சிறந்
தியலுஞ் சிந்தையடைந்து—அதனால் சிறப்புற்ற அப்யாஸ
யோகத்தை யடைந்து அதனால் என்னிடத்தில் நிலை
பெற்ற மனத்தைப் பெற்று.

11. இப்படி ஏன் குணங்களைச் சிந்தித்தபடியே யிருந்து எனக்கே பிரியமான பக்தியோகத்தை யடைந் து அந்த பக்தியின் ஆரம்ப தசையான கீழ்ச்சொன்ன ஏன் கைங்கர்யத்தைச் செய்வதற்கும் உன்னால் முடியாத பகூத்தில் பாபக்திக்கு ஹேதுவாய் முன் முதல் ஆறு அத்யாயங்களில் சொல்லிய ஆத்ம ஸ்வபாவ அனுஸந் தானரூபமான அக்ஷாயோகத்தைக் கைப்பற்றி அதற்கு உபாயமாக ஸகல கர்மங்களிலும் பற்றைவிட்டிரு. ஏன் பது இச்செய்யுளின் தாத்பர்யம்.

12. ஞானம் மனப்பயில்வின் நன்று—(பக்தியில்லா மல் எம்பெருமானை ஸ்மரிப்பதென்கிற) அப்யாஸ யோ கத்தைக் காட்டிலும் (ஆத்மாவின் உண்மையைச் சிந் தித்திருந்து, அதனால்) அக்ஷாமென்னும் ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்வதே சிறந்தது. ஞானத்தில் தியானம் அதிசயிதம்—அந்த ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத் கார ஞானத்தைக் காட்டிலும் ஆத்ம ஸ்வரூப தியான மே சிறந்தது. தியானத்திற் கன்மபயன் விட்டியல்வு கட்டடிகு—அந்த ஆத்ம ஸ்வரூப தியானத்தைக் காட் டிலும் பலாபேகையற்ற கர்மானுஷ்டானஞ் சிறந்தது. விட்டியல்விற் சாந்திதலை—அந்தப் பலாபேகையற்ற கர்மானுஷ்டானத்தைக் காட்டிலும் சாந்தியுண்டாதல் சிரோஷ்டமானது.

13. மறமற்று—பகையில்லாமல். மமதை செற்றான்—(சரீரம், இந்திரியம், மற்றும் அவைகளைச் சேர்ந்தவையெல்லாவற்றிலும்) எனதென்கின்ற அபிமானமில்லாமல். அகங்காரம் அற்றான்—(தேஹமே ஆத்மாவென்கிற) பிராந்தியற்றவனாய். துக்கஞ் சுகங்காணிலொப்பான்—இன்பதுன்பங்களை (முறையே விரும்பாமலும் வெறுக்காமலும்) ஸமமாக எண்ணியவனாய். பொறைன்—சீதோஷ்ணாதிகளைப் பொறுத்தவனாய்.

14. பெற்றதமைந்து—கிடைத்ததைக்கொண்டி ஸந்தோஷித்து. பிறங்கு உயிர்க்கண் யோகியாய்—பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்ம ஸ்வ ரூபத்தையே சிந்தித்திருப்பவனாய். ஓர்ந்து தெளிந்து—(அத்யாத்ம சாஸ்திரத்தில் சொன்ன அர்த்தங்களை) யறிந்து தெளிந்து. என்னமர்ந்த நெஞ்சு துணிவெய்தியான் தான்—“பகவானான வாஸுதேவனே பலாபேகையின்றி யனுஷ்டிக்கப்படுங் கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் எனக்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யுண்பெண்ணிக் கொடுக்கப் போகிறான்” என்று என்னிடம் வைத்த மனவுறுதி

15. உகப்பு, ஆறுமை, பயம், நடுக்கு—ஸந்தோஷமாவது, கோபமாவது, பயமாவது, பயங்கரமான செயலா

உது. நடுக்கு—இங்கே நடுங்கும்படியான செயலுக்கு ஆகுபெயர்.

16. வேண்டிதலிலான்—ஆத்மாவைத் தவிர மற்றொன்றிலும் அபேகை யில்லாதவனாய். துயவன்—சாஸ்திரத்தில் சொன்ன திரவியங்களைக்கொண்டு சரீரத்தை வளர்த்தவனாய். தக்கன்—சாஸ்திரோக்த வியாபாரங்களைத் தேர்ந்தனுஷ்டிப்பதில் ஸமர்த்தனாய். வீருப்புரன்—மற்றவைகளில் தட்டாதவனாய். பகைப்பற்றிருப்பான்—சாஸ்திரோக்தமான காரியங்களைச் செய்யும்பொழுது தன்னால் ஒழிக்க வொண்ணாதபடி வரும் சீதம் உஷ்ணம் முதலியவைகளில் துயமின்றி யிருப்பவனாய். 'என் உகப்பிலான்' என்பது என்னுகப்பினான் என்றிருத்தல் நேர்.

17. சகத்தமரும் நன்மையுடன் தீமை நசித்தியலும் பத்திமான்—ஸம்ஸார ஹேதுவான நன்மை தீமையென்கின்ற இருவினைகளையும் விட்டுப்பக்தி செய்கின்றவன்.

18. ஒன்னவர்கள்—சத்துருக்கள். உற்றார்—மித்திரர்கள். வீருப்பு—மானம். இழவு—அவமானம். அழல்—உஷ்ணம். [13-முதலிய செய்யுட்களில் சத்துரு மித்திராதிகளிடத்தில் பகைமைமுதலியவைகளைப் பாராட்டாமை சொல்லப்பட்டது. இங்கே அந்தச்

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமையெனச் சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமையெனச் சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமையெனச் சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமையெனச் சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமையென சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமையென சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமையெனச் சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமையெனச் சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமையெனச் சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டிகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

